

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΡΑΚΙ

5

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ
του Κόσμου

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ του Κόσμου

θρωποι να ταξιδεύουν από τη Γῆ στον Ἄρη, στη Σελήνη και σὲ ἄλλους πλανῆτες.

Εἶναι ἓνα χειμωνιάτικο ἀπόγεμα καὶ ὁ δημοσιογράφος αἰσθάνεται μιὰ τσουχτερὴ παγωνιά νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν πευκόφυτο λόφο. Στὴ στεγὴ καὶ τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου βροντοῦν χοντρές ψιχάλες τῆς βροχῆς. Τὸ σπίτι τοῦ καθηγητῆ Τζάφερσον βρίσκεται στὴν πλαγιά αὐτὴν ἀκριβῶς τοῦ λόφου καὶ φαίνεται ὁμορφο, σὰν μιὰ ἀληθινὴ ζωγραφιά, ἀπὸ μακρὰ.

— Ἐγὼ ὅμως, ἂν ἦμουν στὴ θέσι του, δὲν θὰ διάλεγα μιὰ τέτοια ἐρημιά, λέει μέσα του ὁ Μὰκ καθὼς πατάει τὸ γκάζι γιὰ νὰ πάρῃ καινούργια ταχύτητα τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀνηφορίζει. Ἐνας καθηγητῆς, ποὺ κρατᾷ τόσα σοβαρὰ μυστικά στὰ χέρια του, θὰ ἔπρεπε νὰ μένῃ σ' ἓναν θεωρακισμένο οὐρανοξύστη τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ὄχι στὴν πλαγιά ἐνὸς βουνοῦ. Ἐκτὸς ἂν ἡ μυστικὴ ἀστυνομία διέθετε ἑκατὸ ἀρματωμένους ὥς τὰ δόντια ἀντρες γιὰ νὰ τὸν φρουροῦν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅμως ὅτι κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μπῇ στὴν παράξενη ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἔχουν ἀφιερωθῇ μὲ ψυχὴ καὶ μὲ σῶμα στὴν ἐπιστῆμη. Ἄς εἶναι...

Ὁ Μὰκ Ντάνυ κάνει μιὰ ἐπίσκεψι: καὶ δοκιμάζει δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ αὐτοκίνητο τοῦ Μὰκ Ντάνυ, τοῦ νεαροῦ ρέπορτερ τοῦ «Νταϊήλυ Χέραλντ», ἀνηφορίζει πρὸς τὴν κομψὴ βίλλα τοῦ διασημοῦ καθηγητῆ Σὰμ Τζάφερσον. Ὁ Τζάφερσον εἶναι διευθυντὴς τοῦ Γουάιντ Σάντς, τοῦ μυστικοῦ ἐργαστηρίου δηλαδὴ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, ὅπου κατασκευάζονται τὰ κατευθυνόμενα δῆματα καὶ γίνονται πειράματα γιὰ τὴν κατασκευὴ διαπλανητικῶν πυραύλων, μέσα στοὺς ὁποίους θὰ εἶναι δυνατόν οἱ ἄν-

‘Ο Μάκ δίνει μιὰ στροφή στὸ βολάν καὶ τὸ ἀμάξι μπαίνει σ’ ἓνα στενὸ δρομάκο, ποὺ φέρνει ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τῆς Βίλλας Τζάφερσον. Εἶναι μιὰ μεγάλη ἐξώπορτα μὲ χοντρά σιδερένια κάγκελα. Φρενάρει καὶ πηδάει ἀπὸ τ’ αὐτοκίνητο.

—‘Ὑν τάξει! Εἶμαι ὁ πρῶτος, λέει κυττάζοντας τὸ ρολοῖ του. Οἱ ἄλλοι συνάδελφοι θὰ προτίμησαν ν’ ὀδυσσοῦν κανένα ποτήρι, πρὶν ξεκινήσουν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τους.

‘Ο καθηγητὴς Τζάφερσον ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ μιὰ σοβαρὴ ἀνακοίνωσι σὲ μιὰ συγκέντρωσι τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Τύπου, μὲ θέμα τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια.

—‘Απὸ μέρους τῆς ἐφημερίδος μας θὰ πᾶς ἐσύ, Μάκ, εἶχε πῆ στὸν νεαρὸ ρέπορτερ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Νταίηλυ Χεραλντ». ‘Ο ἴδιος ὁ καθηγητὴς τὸ ζήτησε. Παρακολουθεῖ τὰ ἄρθρα σου καὶ σὲ θαυμάζει. Θέλει λοιπὸν νὰ χειρισθῇς ἐσὺ αὐτὸ τὸ θέμα. Εἶμαι σίγουρος πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς. ‘Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θὰ γνωριστῇς καὶ μαζί του...

—‘Ὑν τάξει, κύριε ‘Εμορ! Θὰ πάω...

Χτυπάει τὸ κουδούνι. ‘Ενας ὑψηλὸς ἄντρας ἔρχεται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ κήπου. Εἶναι ἓνας πραγματικὸς γίγαντας καί, καθὼς τὸν βλέπει, ὁ Μάκ λογαριάζει πῶς, ἂν ἔχη δυὸ - τρεῖς ἀκόμα τέτοιους ἄντρες στὴν ὑπηρεσία

του, ὁ Τζάφερσον δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ φοβᾶται σὲ τούτη τὴν ἐρημιᾷ. Τρεῖς τέτοιοι ἄντρες μποροῦν νὰ τὰ βάλουν μ’ ἓνα σύνταγμα γκάγκστερς!

‘Ο ἄνθρωπος ἀνοίγει τὴν πόρτα.

—Εἰσθε δημοσιογράφος ; ρωτάει.

—Μάλιστα. ‘Ερχομαι ἐκ μέρους τοῦ «Νταίηλυ Χεραλντ».

—Περάστε. ‘Ο κ. καθηγητὴς σὺς περιμένει...

—Δὲν ἦρθαν ἄλλοι συνάδελφοι; ρωτάει ὁ Μάκ καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου ὅπου βρίσκεται ἡ βίλλα.

—Εἰσθε ὁ πρῶτος, κύριε, λέει ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν συνοδεύει. ‘Αλλὰ ὁ κύριος καθηγητὴς εἶπε πῶς θὰ ἔρθουν καὶ ἄλλοι δημοσιογράφοι...

Διασχίζουν ἓνα χῶλ καὶ προχωροῦν πρὸς μιὰ πόρτα ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι. ‘Ο ἄνθρωπος ποὺ τὸν συνοδεύει χτυπάει καὶ κάποιος ἀνοίγει ἀπὸ μέσα. ‘Ο δημοσιογράφος περνάει τὸ κατώφλι καὶ μπαίνει σ’ ἓνα μεγάλο δωμάτιο. ‘Εδῶ ἐπικρατεῖ μισοσκοτάδα. Εἶναι κατεβασμένα τὰ στῆρ τῶν παραθύρων καὶ τὸ φῶς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἔξω εἶναι λιγοστὸ. ‘Οταν τὰ μάτια του συνηθίζουν κάπως στὸ ἡμίφως, βλέπει τὸν καθηγητὴ Τζάφερσον νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

Εἶναι σχεδὸν κομφὸς μέσα σ’ ἓνα μπλὲ ριγὲ κοστούμι,

ἔχει μιὰ γαρδένια στὸ πέτο τοῦ σακκακιού — εἶναι γνωστή σ' ὅλη τὴν Ἀμερική ἡ ἀδυσνομία τοῦ διάσημου αὐτοῦ καθηγητῆ με τὶς γαρδένιες — ἔχει γκριζὰ μαλλιά ριγμένα πρὸς τὰ πίσω κι' ἕνα γκριζό μουστάκι στὸ ἐπάνω χεῖλος. Στὰ μάτια του εἶναι στερεωμένα χοντρά μυωπικά γυαλιά, μὲ χρυσό σκελετό.

— Χάρηκα πολύ, κ. Ντάνυ, τοῦ λέει καὶ τοῦ σφίγγει θερμὰ καὶ τὰ δυὸ χέρια, πού ὁ κ. Ἐμπορ ἄκουσε τὴν παράκλησί μου καὶ ἔστειλε ἐσᾶς σ' αὐτὴν τὴν συγκέντρωσι. Ἐχὼ διαβάσει πολλὰ πράγματα δικά σας. Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πού σᾶς γνωρίζω καὶ προσωπικῶς.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐξαιρετική τιμὴ γιὰ μένα, λέει ὁ νεαρὸς ρέπορτερ κι' ἐτοιμάζεται νὰ ὑποκλιθῇ. Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχῆς...

Μὰ δὲν προφταίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Τὰ χέρια, πού κρατοῦν σὲ θερμὴ χειραφία τὰ δικά του, σφίγγονται σὰν δυὸ χαλύβδι νερὲς τανάλιες καὶ κάποιος τοῦ καταφέρει ἕνα δυνατό χτύπημα μ' ἕνα ἐλαστικὸ ρόπαλο στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Ὁ Μὰκ αἰσθάνεται σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς καὶ ζαλίζεται. Ὅμως δὲ γονατίζει. Τινάζεται ἀπότομα πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀνατρέπει τὸν καθηγητὴ Τζάφερσον, ἐλευθερώνει τὰ χέρια του, παίρνει μιὰ βόλτα πάνω στὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν του

καὶ οἱ δυὸ γροθιές του, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, προσγειώνονται σ' ἕνα πλαδαρὸ τετράγωνο μούτρο.

Προσπαθεῖ νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόρτα, μὰ παραπατάει σὰν μεθυσμένος. Ἐνα δυνατό χτύπημα μὲ τὸ λαστιχένιο ρόπαλο, στὴ μέση τοῦ μετώπου του ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ φορά, τὸν κλονίζει. Ὅλα στριφογυρίζουν γύρω του καὶ κάτι χλιαρὸ καὶ πηχτό, τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγή, πού τοῦ ἄνοιξε τὸ ρόπαλο, κυλάει στὰ μάτια του καὶ τὸν τυφλώνει. Σωριάζεται μὲ τὰ μούτρα στὸ πάτωμα καὶ βογγάει.

— Ἠλίθιε!, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἤθελα νὰ τὸν χτυπήσῃς τόσο δυνατά, ἄφου μοῦ χρειάζεται ζωντανός! Θέλω νὰ κουβεντιάσω μαζί του. Δέστε τον χειροπόδαρα καὶ πάρτε τον ἀπὸ ἐδῶ. Ὅταν συνέλθῃ, νὰ μὲ εἰδοποιήσετε!

Ὁ Μὰκ ἀκούει μερικὲς κουβέντες ἀκόμα καὶ καταλαβαίνει ὅτι τὸν ἀνασηκώνουν ἀπ' τὸ πάτωμα. Ὑστερὰ ὅλα γίνονται θαμπὰ καὶ ἀόριστα. Αἰσθάνεται σὰν νὰ κατακυλάῃ σ' ἕνα σκοτεινὸ δάσος. Κάνει τὶς αἰσθήσεις του καὶ εἶναι ἀνίκανος νὰ κάνῃ τὴν ἐλάχιστὴ κίνησι.

Ὅπου ὁ Μὰκ. Ντάνυ βρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα μὲ τὸν καθηγητὴ Τζάφερσον!...

ΜΙΣΗ ΩΡΑ ἀργότερα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βίβλας τοῦ καθηγητῆ Τζάφερ-

σον, είναι σταματημένο ένα πλήθος από αυτοκίνητα. Άνάμεσά τους όμως δεν υπάρχει το μικρό γκρίζο άμαξι του Μάκ Ντάνυ. Έκείνοι που τον κρατούν αιχμάλωτο, πρόσλαβαν να το εξαφανίσουν πριν φτάσουν οι άλλοι δημοσιογράφοι. Έχουν το λόγο τους. Τώρα οι αντιπρόσωποι όλων των εφημερίδων της Νέας Υόρκης είναι συγκεντρωμένοι στη μεγάλη αίθουσα

μέ τα κατεδασμένα στρό και ο διάσημος καθηγητής άναπτύσσει με πειστικότητα και άκλόνητα έπιχειρήματα τον τρόπο, με τον οποίο σύντομα θα πραγματοποιηθώ το πρώτο διαπλανητικό ταξίδι. Οι δημοσιογράφοι τον άκούνε με προσοχή, ύποβάλλουν διάφορες έρωτήσεις, κρατούν σημειώσεις και είναι ενθουσιασμένοι που εξασφάλισαν ένα έντυπωματικό πρωτοσέλιδο άρθρο για τις εφημερίδες τους.

Όταν πιά έχει τελειώσει ή όμιλία, μερικοί άπ' τους ρέπορτερς κυττάζουν γύρω τους σαν ν' άναζητούν κάποιον. Ένας ρωτάει μεγαλόφωνα:

—Τό «Ντάιηλυ Χέροντ» δέν έστειλε λοιπόν συντάκτη έδώ; Περιέργο!

—Αυτό τό πρόσεξα κι' έγώ, λέει ό καθηγητής που παρακολουθεί τις συζητήσεις τους. Με λυπεί ιδιαίτερωσ αύτό τό πράγμα. Καί όμως είχα τηλεφωνήσει μεταξύ των πρώτων στόν κ. Έμπορ. Μού ύποσχέθηκε ότι θα έστέλνε κάποιον Μάκ Ντάνυ. Άλλά φαίνεται πως τό ξέχασε.

—“Ω! “Ω! Τόν Μάκ Ντάνυ; κάνει ειρωνικά ένας κοκκινομόλλης με φαβορίτες. Σίγουρα αύτό τό μαρò θα έχασε τό δρόμο. Έκτός άν πήγε πάλι νά πάρη καμμιά συνέντευξι με τόν... Νέο Ύπερ-άνθρωπο!

—Πραγματικά, αύτό τό παιδί έχει μεγάλη φαντασία!, λέει ένας κοντοχοντρος

Τότε ένα λαστιχένιο ρόπαλο τόν χτυπάει στό κεφάλι!

φαλακρός, δημοσιογράφος. Δεν διαβάσατε τα παραμύθια που έγραφε για τους Βατραχάνθρωπους του Φάν Στροχάιτερ, (*) που ήθελαν ταχώς να ανατινάξουν πέντε καταδρομικά στον άέρα; Άν είναι ποτέ δυνατόν!

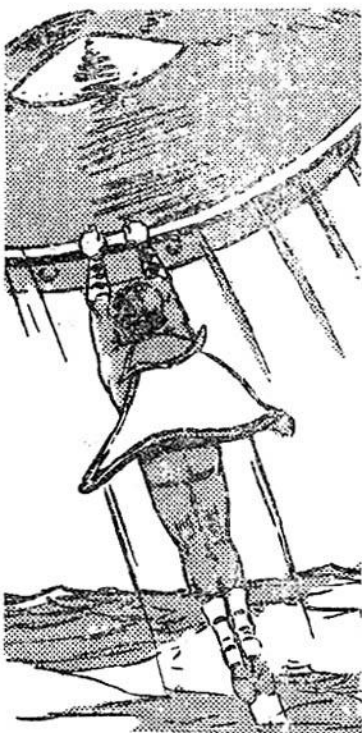
—Σιγά - σιγά θα μάς πη πώς αυτός είναι το θρυλικό Γεράκι και θα το πιστέψω κι' ό ίδιος!, προσζέτει ένας άλλος. Νά τ' ό δητε!

Ο καθηγητής Τζάφερσον γελάει.

—Χά! Χά! Γιατί νά μ'ήν τ'ό π'ή κι' αυτό, κύριοι; λέει. Αυτός ό κύριος Ντάνυ, όπως λέτε, γιατί έγώ δέν έχω τήν τιμή νά τόν γνωρίζω, είναι ένα παιδί. Έ, λοιπόν, όλα τ'α παιδιά έχουν τρομερή φαντασία!

Γελάνε όλοι και τ'ό κουτομπολιό δίνει και παίρνει κάμποσην ώρα ακόμα. Ύστερα, τ'ό ένα μετά τ'ό άλλο, τ'α αυτοκίνητα με τούς άπεσταλμένους τών εφημερίδων εγκαταλείπουν τήν πλαγιά τ'ού πευκόφυτου λόφου και κατηφορίζουν πρ'ός τ'ό μεγάλο αυτοκινητόδρομο, π'ού θα τούς φέρη στη Νέα Ύορκη.

Αυτήν πάνω - κάτω τήν ώρα ό Μάκ Ντάνυ ανοίγει τ'α μάτια. Αισθάνεται βαρύν τ'ό κεφάλι κι' έχει δυνατούς πόνους στ'ό σ'όερκο. Άλήθεια, π'ού βρίσκεται; Κυττάζει γύρω του. Είναι ένα χαμηλοτά-

Ό Νέος Ύπεράνθρωπος ταξιδεύει κρυπασμένος από τ'ό δίσκο!

δανο δωμάτιο μ' ένα μικρό καγκελόφραχτο παράθυρο, π'ού βρίσκεται ψηλά. Σιγά - σιγά, αρχίζει νά θυμάται. Είχε μι'α πρόσκλησι γιά τήν συγκέντρωσι τ'ού καθηγητή Τζάφερσον. Ήρθε πρώτος από τούς άλλους δημοσιογράφους, είδε τόν καθηγητή και ξαφνικά δέχτηκε δυο φοδερ'α χτυπήματα. Ένα στ'ό πίσω μέρος τ'ού κρανίου κι' ένα στ'ό μέτωπο...

(*) Διάβασε τ'ό προηγούμενο τεύχος τ'ό 4, π'ού έχει τόν τίτλο: «Τιτανομαχία».

Τώρα είναι ξαπλωμένος πάνω σ' υγρές πλάκες. Κάνει μια προσπάθεια να σηκωθεί. Δεν τα καταφέρνει. Κατορθώνει μόνο να ανακαθίσει και τότε καταλαβαίνει. Είναι δεμένος. Έχουν δεμένα πίσω στη ράχη τα χέρια του μ' ένα χοντρό σκοινί. Είναι δεμένα και τα πόδια του.

—Την έπαθα, λέει μέσα απ' τα δόντια του. "Αν είχα τουλάχιστον αυτά τα χέρια, θά μπορούσα να χρησιμοποιήσω το ένα από τα δυο δαχτυλίδια που φοράω. Μά τώρα είμαι πιασμένος σαν ένα ποντίκι στο δόκανο. Γιατί όμως; Για ποιο λόγο να με χτυπήσουν, να με δεσουν και να με πετάξουν εδώ μέσα;

Ξαφνικά σιωπάει. Κάποιος θόρυβος, που έρχεται από την άλλη γωνιά του δωματίου, τραβάει την προσοχή του. Μέσα στο μισοσκόταδο προσπαθεί να διακρίνει. Τώρα μπορεί να ξεχωρίσει κάποιον που είναι δεμένος όπως αυτός και ξαπλωμένος στις υγρές πλάκες. Ο Μάκ αρχίζει να κυλιέται σαν βαρέλι προς το μέρος του και τον πλησιάζει. Τούτος εδώ είναι σ' χειρότερη θέση απ' αυτόν. Τον έχουν φιαώσει. Ένα σκούρο μεγάλο μαντήλι του κρατάει κλειστό το στόμα και είναι δεμένο πίσω στο στέρκο του.

—Δεν ξέρω ποιος είσαι, του λέει, αλλά γύρισε το κεφάλι σου προς το μέρος μου. Θά μπορέσω ίσως να λύσω με τα δόντια μου τον κόμπο

του μαντηλιού που σ'ε κρατάει φιαωμένο.

Ο άνθρωπος υπακούει. Ο νεαρός ρέπορτερ, άφ' ουδέν μπορεί να χρησιμοποιήσει τα χέρια, θάζει σ' ενέργεια τα δόντια του. Δεν είναι καθόλου εύκολη τούτη η δουλειά. Όμως επιμένει και σ' λίγο το σκούρο μαντήλι πέφτει απ' το πρόσωπο του δεμένου ανθρώπου...

—Ο καθηγητής Τζάφερσον!, δγάζει μια πινακίδα κραυγή ο Μάκ. Μά πώς είναι δυνατόν;

Είναι πραγματικά αυτός ο διάσημος επιστήμων, που έχει δη τόσες φορές δημοσιευμένες τις φωτογραφίες του σ' εφημερίδες και επιστημονικά περιοδικά! Είναι ο ίδιος ο Τζάφερσον, που πριν μια - δυο ώρες (δ'ε μπορεί να λογαριάσει ακριβώς) τον υποδέχτηκε με θερμή ευγένεια στο γραφείο του! Δ'ε μπορεί να καταλάβει. Νομίζει πως είναι ακόμα ζαλισμένος και όνειρεύεται.

—Ο καθηγητής Τζάφερσον!, ξαναλέει.

—Ναί. Ο ίδιος ο καθηγητής Τζάφερσον, απαντάει ο άλλος. Έσυ ποιος είσαι; Πώς βρέθηκες εδώ;

—Ονομάζομαι Μάκ Ντάβιν, λέει ο νεαρός ρέπορτερ. Εργάζομαι στο «Νταϊηλυ Χέραλντ» και ήρθα εδώ ύστερα από μια πρόσκληση... Μά δεν μπορώ να καταλάβω. Πότε σ'ας έφεραν εδώ; Σ'ας είδα προηγουμένως στο γραφείο σας...

“Ένα πικρό χαμόγελο είναι ή απάντησι.

—Δέν είδατε έμένο, κύριε Ντάνυ. Είδατε τόν τωπάκι μου! Κάποιος, πού δέν ξέρω ποιός είναι, ήρθε χθές τή νύχτα μέ μιιά ομάδα γκάγκστερς σάν κι' αυτόν, και' μέ αιχμαλώτισε. Οί άντρες τής αστυνομίας και' τó υπηρετικό προσωπικό μου, πού δρίσκονταν σ' αυτό τó σπίτι, έξω-τώθηκαν ύπουλα και' άγρια, πριν προφτάσουν νά άμυνθούν. Ούτε έγώ πρόφτασα νά άμυνθώ ή νά κάνω κανένα τηλεφώνημα... Μέ φίμωσαν, μ' έδεσαν και' μ' έρριξαν σ' αυτή τήν κάμαρα, πού χρησιμοποιούσα άλλοτε ως άποθήκη.

—Γιά ποιό λόγο; ρωτάει ό Μάκ.

—Χμ! Μήπως ξέρω; Υποψιάζομαι ως τόσο πώς πρόκειται γιά μιιά ενέργεια πού μπορεί νά έχη σχέση μέ τούς καινούργιους πυρσύλους, πού θά χρησιμοποιήσουν σέ λίγο άπό τίς ένοπλες δυνάμεις τών ‘Ηνωμένων Πολιτειών... Ο άνθρωπος, πού είδατε μέ τά χαρακτηριστικά τά δικά μου, έχει προφανώς τούς λόγους του νά εμφανίζεται ως καθηγητής Τξέφερσον... Μιά έσάς γιά ποιό λόγο νά ούς συλλάβουν; Μήπως υποψιάστηκε ότι τόν αναγνωρίσατε;

—“Όχι, κάνει σκεπτικός ό Ντάνυ. Πρόκειται σίγουρα γιά ένέδρα. Μέ έφεραν ως εδώ έχοντας κάποιο σχέδιο στό μυαλό τους...

Ξαφνικά, βήματα άκούγον-

‘Ο Νέος ‘Υπεράνθρωπος άφίνει μιό κραυγή και' έπιτίθεται.

ται έξω. Κάποιος έρχεται πρós τó δωμάτιο τών δύο αιχμαλώτων. ‘Ο Μάκ Ντάνυ κάνει μιιά άπότομη κίνησι και, κυλώντας πάλι σάν βαρέλι, απομακρύνεται άπ' τόν καθηγητή και' ξαπλώνει στή γωνιά, όπου βρισκόταν προητέρω.

Εκεί μένει άκίνητος και' σιωπηλός.

‘Ο Μάκ Ντάνυ προφέρει ένα όνομα και κάνει ένα σφάλμα που μπορεί να του κοστίσει ακριβά.

ΚΑΙ ήταν καιρός. Την ίδια στιγμή ακούγεται το τρίξιμο της κλειδαριάς. Κάποιος ξεκλειδώνει και στο άνοιγμα της πόρτας φαίνεται ένας ύψηλος άντρας. Έχει ένα άσκημο χαμόγελο στο

πρόσωπο. Πηγαίνει προς το μέρος του Μάκ. Τον άλλο ούτε τον προσέχει. Σηκώνει το πόδι και του δίνει ένα γερό λάκτισμα στα νεφρά!

—“Αντε σήκω, παλιόπαιδο!, μουγγρίζει. ‘Ο άρχηγός θέλει να μιλήση μαζί σου. Φρόντισε να λύσης μονάχα τη γλώσσα σου! Διαφορετικά δεν θα περάσης, μαι το Θεό, καθόλου όμορφα!...

‘Ο Μάκ προσπαθεί ν’ ανασηκωθεί.

—Δε μου λύνεις τα χέρια και τα πόδια; λέει. Έτσι πώς θα μπορέσω να φτάσω στον άρχηγό;

—Δεν υπάρχει λόγος!, κάνει ο γίγαντας με το άσκημο χαμόγελο. Θα σε πάω έγώ...

Σκύβει, τον ανασηκώνει με την εύκολία που θα σήκωνε ένας άλλος κάποιος άδειο σακί, τον πιάνει από τα δεμένα χέρια και τον σέρνει έξω. “Υστερα κλείνει χωρίς να κλειδώση την πόρτα. Σέρνοντάς τον, τον κουβαλάει στο γραφείο του Τζάφερσον.

Εκείνος είναι καθισμένος μπροστά σ’ ένα μεγάλο τραπέζι και τον περιμένει. Τα ψευτικά χαρακτηριστικά του προσώπου του, που είναι φτιαγμένα από διάφορες πλαστικές ύλες, συσπώνται νευρικά. Πίσω από τα χρυσά γυαλιά του, τα μάτια του άστράφτουν παράξενα. ‘Ο Μάκ νοιώθει ένα παγερό ρίγος. Κάπου έχει ξαναδεί αυτό το άσκημο βλέμμα, που θυμίζει ένα φαρμακερό φίδι... Κάπου

Το κεφάλι του Τζιμ Γκόφα προβάλλει από το πίσω μέρος.

άλλα που ακριβώς; Δε μπορεί να θυμηθώ...

—Βάλτονε να καθήση εκεί!, διατάζει ο σωσίας του Τζάφερσον.

Ο γίγαντας σπρώχνει τον νεαρό ρεπόρτερ βιάναυστα και τον υποχρεώνει να καθήση σε μια καρέκλα.

—Μάκ Ντάνυ, αρχίζει ο σωσίας του Τζάφερσον και η φωνή του είναι γεμάτη απειλή. Πρόσεξε τί θα σου πω και απάντησέ μου. 'Απ' την απάντησή σου θα εξαρτηθώ αν θα ζήσης ή όχι. 'Αν προσπαθήσεις να με γελάσεις, θα πληρωθής πολύ άσχημα...

Ο δημοσιογράφος ανατριχιάζει. Αυτή τη φωνή! Πού έχει ξανακούσει λοιπόν αυτή τη φωνή; Δεν είναι πια η φωνή του καθηγητή Τζάφερσον! Τώρα εκείνος που έχει πάρει τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, που βρίσκεται αιχμάλωτος στο σκοτεινό δωμάτιο, δεν υπάρχει λόγος να υποκριθώ και μιλάει με τη φυσική φωνή του. Το μυαλό του Μάκ δουλεύει γοργά. Κι' απότομα άφίνει μια πνιχτή κραυγή:

—'Ο Φόν Στροχάϊτερ!, λέει. 'Ο Φόν Στροχάϊτερ!...

Τούτο όμως είναι ένα σφάλμα που μπορεί να του κοστίσει ακριβώς, γιατί άμέσως εκείνος που εμφανίζεται ως καθηγητής Τζάφερσον, ξεσπάει σ' ένα άπαισιο γέλιο.

—Χά! Χά! Την έποθες, μωρό! Νάι, είμαι ο Φόν Στροχάϊτερ, ο άνθρωπος που θα γίνω μια μέρα 'Αρχοντας του

Κάποιος πηδάει και αρπάζει μια σκάλα, που έρριξε ο δίσκος!

Κόσμου! (*) 'Αλλά και σ' ξέρω τώρα ποιος είσαι...

Ο Μάκ δαγκώνει τα χείλια. Έκανε μια βλακεία. Τώρα όμως είναι αργά.

—Κανείς δεν ξέρει τη φωνή μου και κανείς, έξω από τους εμπιστούς μου συνεργάτες, δεν έχει μιλήσει μαζί

(*) Διάβασε το τεύχος 3, που έχει τον τίτλο: «Το Ίπτάμενο Παιδί».

μου. Έκτός... Έκτός...

Τὸν κυττάζει λοξὰ καὶ τὸ βλέμμα του ἀστράφτει ἀπὸ λύσσα.

— Έκτός ἀπὸ τὸ Γεράκι, τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο! Εἶχα μερικὲς ἀμφιβολίες. Διὰ-βοῶσα τὰ ὅσα ἔγραφες κάθε τόσο γιὰ μένα στὴν ἐφημερίδα σου καὶ βασάνιζα τὸ μυαλό μου νὰ καταλάβω πῶς ἤξερες τόσες λεπτομέρειες. Τότε σκέφτηκα καὶ βρῆκα τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος. Ἐσύ, ὁ Μάκ Ντάνυ, καὶ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ἔπρεπε νὰ εἰσα-στὲ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσω-πο! Δηλαδή Μάκ Ντάνυ ἴσον Γεράκι! Καὶ Γεράκι ἴσον Μάκ Ντάνυ! Μὴ μοῦ πῆς ὅ-χι! Λίγες στιγμὲς προητέ-ρα, προδόθηκες μόνος σου! Ἀναγνώρισες τὴ φωνή μου καὶ εἶπες τὸ ὄνομα μου...

— Κάποιο λάθος γίνεται!, λέει ὁ δημοσιογράφος. Μὲ ὑπερδεύετε ἴσως μὲ κάποιον ἄλλο. Κι' ἂν ἀναγνώρισα τὴ φωνή σας, εἶναι γιατί τὴν ἄκουσα μιὰ - δυὸ φορὲς στὸ ραδιόφωνο... Ἐχω καλὴ μνή-μη καί...

— Σκαμὸς!, βρυχάται ὁ Στροχάιτερ καὶ θρονιάει τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι κομ-ματιάζοντας τὸ χοντρὸ κρύ-σταλλο. Δὲ μπορεῖς πιά νὰ παίξεις μαζί μου! Αὐτὸ πρέ-πει νὰ τὸ καταλάβης καλά!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτυπά-ει τὸ τηλέφωνο. Ὁ κακοβο-γος σωσίας τοῦ καθηγητῆ Τζάφερσον παίρνει τὸ ἀκου-στικὸ στὰ χέρια. Ὁ Μάκ βλέ-πει τὸ πρόσωπό του νὰ παίρ-

νῇ μιὰ γλυκεῖα ψεύτικη ἐκ-φρασι. Ἡ φωνή του γίνεται πάλι ἡ φωνή τοῦ διάσημου ἐπιστήμονος.

— Μάλιστα, κ. Ἐμμερ. Ὁ ἴδιος ὁ Τζάφερσον... Ὅχι: δὲν φάνηκε ἀπὸ ἐδῶ ὁ κύριος Μάκ Ντάνυ. Καὶ αὐτὸ μὲ λυπήσε ἰδιαιτέρως. Δὲν ἔπρεπε ἀπ' αὐτὴν τὴν συγκέντρωσι ν' ἀ-πουσιάζῃ τὸ «Νταίηλυ Χέ-ραλντ». Ναί, ναί. Οἱ ἀπε-σταλμένοι ὅλων τῶν ἄλλων ἐ-φημερίδων ἦσαν ἐδῶ. Σὰς παρακαλῶ. Χαίρετε...

Ὁ Στροχάιτερ ἀφίνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ τὸ πρόσωπό του ξαναγίνεται στυφὸ καὶ ἄγριο.

— Ὁ κύριος ἀρχισυντάκτης σου, λέει μιλώντας πρὸς τὸν Μάκ, ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν υγεία σου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι δημοσιο-γράφοι ἐπέστρεψαν στὶς ἐφη-μερίδες τους, ἐκτός ἀπὸ σε-να. Πίστεψε ὅτι δὲ φάνηκες καθόλου ἀπὸ ἐδῶ, γιατί φυ-σικὰ δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' ἔχω χει-ροποδᾶρα δεμένο μπροστά μου καὶ κουβεντιάζω μαζί σου. Λοιπὸν, τί λέγαμε; Ἀ! Ναί... Εἶχα μιὰ ὑποψία πῶς ἐσύ εἶσαι τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, καὶ σὲ πα-ρέσυρα ὡς ἐδῶ κι' ἔπεσες στὸ δόκανο. Τώρα λοιπὸν πού σὲ κρατᾶω στὰ χέρια μου, δὲν πρόκειται νὰ ξεφυγῇς πιά! Σοῦ προετοιμάζω ἕνα ὥραϊο θάνατο. Θὰ σὲ ρίξω σὲ καφτὸ κατράμι! Θὰ εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα θαυμάσιο λουτρό! Κάτω, στὰ ὑπόγεια αὐτῆς τῆς βίλλας, υπάρχουν

ώραίες εγκαταστάσεις, που τις χρησιμοποιούσε για τὰ πειράματά του ὁ Τζάφερσον. Ἐκεῖ θὰ περάσης τις τελευταῖες στιγμές σου. Ἐκτός ἂν δεχτῇς νὰ μοῦ πῆς τὸ μυστικό σου! Ἄν μου ἀποκαλύψῃς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀποκτᾷς αὐτὲς τις ὑπερφυσικὲς δυνάμεις καὶ καταφέρνεις νὰ πραγματοποιήσῃς ἀπίστευτα πράγματα, θὰ γίνουμε φίλοι. Σὲ θέλω γιὰ σύμμαχό μου. Θὰ ἔχῃς ἑκατομμύρια δολλάρια στὴ διάθεσί σου καὶ ὅτι, ἄλλο ζητήσης... Διαφορετικά θὰ ψηθῇς στὸ κατράμι! Ἔτσι δὲν θὰ μπορῇς πιά νὰ μοῦ χαλᾷς τις δουλειές...

—Εἶσαι ἓνας δρωμερὸς κακοῦργος!, τοῦ λέει ὁ Μάκ. Θὰ πληρώσης μιὰ μέρα ἀκριβὰ τὰ ἐγκλήματά σου!...

Ὁ Στροχάιτερ χαμογελάει. Ἐνα σατανικό χαμόγελο κρέμεται στὰ χεῖλη του. Τὰ μάτια του ὅμως εἶναι γεμάτα φαρμάκι. Κυττάζει τὸ ρολόι του.

—Εἶμαι πολὺ διασπαστικὸς ἀπόψε, λέει. Σὲ λίγο πρέπει νὰ θρίσκωμαι σὲ μιὰ σύσκεψη. Ὡς καθηγητῆς Τζάφερσον, βλέπεις, ἔχω ὑποχρεώσεις. Θὰ σὲ ὀφίσω νὰ σκεφτῇς ὡς αὔριο τὸ πρωῒ. Ἔχεις μπροστὶ σου μιὰ ὀλέκερη νύχτα. Ἄν μοῦ ἀποκαλύψῃς τὸ μυστικό σου, ἔχεις καλῶς. Διαφορετικά, ξέρεις τί σὲ περιμένει...

Γυρίζει στὸν ἄνθρωπο μὲ τις τετράγωνες πλάτες, ποὺ βρίσκεται λίγα βήματα πρὶς πίσω.

—Πάρτονε καὶ κλείδωσέ τον!, τοῦ λέει. Τὸ πρωῒ, ἂν δὲ μιλήσῃ, τὸν κανονίζουμε!

Ὁ γίγαντας ἀρπάζει βάνουσα τὸν μικρὸ Μάκ, τὸν σέρνει ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο, τὸν πηγαίνει στὸ κοντινὸ δωμάτιο, τὸν πετάει στὶς ὑγρὲς πλάκες, κλειδώνει τὴν πόρτα καὶ φεύγει...

Ἡ λιχουδιά τοῦ Τζιμ Γκάφα φέρονει ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα.

Ο ΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ, ὁ μικρὸς ἀραπάκος κλητήρας τῆς ἐφημερίδος «Νταϊήλυ Χέραλντ», ἀνασηκώνει τὸ καπάκι τοῦ πίσω μέρους τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ χρησιμοποιεῖται συνήθως γιὰ ἀποθήκη, καὶ βγαίνει ἔξω τὸ γυαλιστερό του μούτρο. Τὰ γουρλωτὰ του μάτια κυττάζουν γύρω μὲ ἐκπληξι. Πού βρίσκεται λοιπόν; Τὸ λιγοστὸ μυαλὸ τοῦ χαζοῦ καὶ λιχουδιᾶ ὀράπη, ποὺ ὡς τόσο εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ Μάκ Ντάνυ, βασανίζεται νὰ βρῇ τὴ λύσι. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ μέσα; Στυλώνει τ' αὐτὴ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀκούσῃ. Δυὸ ἄντρες, ποὺ πρῶτη φορὰ ἀκούει τὴ φωνή τους, κουβεντιάζουν κάπου ἐκεῖ κοντά.

—Ὁ μικρὸς εἶναι τώρα ἐν τάξει! Τὸ ἀφεντικό τὸν ἔστειλε χειροπόδαρα δεμένο νὰ κάνῃ παρέα τοῦ Τζάφερσον στὴν ἀποθήκη. Νὰ δοῦμε ὅμως, ἂν θὰ μιλήσῃ. Ἐχω ἀκούσει πῶς αὐτὸς ὁ Μάκ Ντάνυ εἶναι πεισματάρης, σὰν ζόρικο ἄλογο...

‘Ο Τζίμ Γκάφας ξύνει τὸ κεφάλι του. Κατὶ καταλαβαίνει, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ καὶ καλά. ‘Ως τόσο, ἔχει τὴ γνῶμη ὅτι κατὶ ἄσκημο συμβαίνει στὸν ἄσπρο του φίλο, τὸν κ. Μάκ...

“Όταν, λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ νεαρὸς ρέπορτερ ξεκίνησε ναρθὴ ν’ ἀνταμῶσῃ σ’ αὐτὴ τὴν πλαγιὰ τοῦ ἐρημικοῦ λόφου τὸν καθηγητὴ Τζάφερσον, ὁ Τζίμ Γκάφας τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του.

—Θὰ γίνῃ δεξιῶσις, κ. Μάκ; τὸν ρωτᾷ.

—Ναί. Θὰ γίνῃ. “Υστερα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν, θὰ γίνῃ δεξιῶσις...

—Καὶ θὰ ἔχουν καὶ γλυκά;

—Μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ γλυκά!...

—Πάρε με μαζί σου, κύριε Μάκ. Κατὶ θὰ περισσέψῃ καὶ γιὰ μένα! “Εχω ἀπ’ τὸ μεσημέρι νὰ φάω γλυκό! Κάνε μου τὴ χάρι...

‘Ο Μάκ χαμογελάει καὶ δίνει μιὰ καρπαζιά στὸ χαζὸ ἀραπάκι.

—Δὲ μπορεῖς νὰρθῆς ἐσύ, Τζίμ. “Η πρόκλησις εἶναι μόνο γιὰ δημοσιογράφους. “Επειτα, ἐσύ εἶσαι πολὺ πιστιρίκος ἀκόμα...

‘Ο Τζίμ ὁ Γκάφας δὲ μιλάει. Μέσα στὸ μυαλό του ὁμῶς, ἔχει καταστρώσει κιύλας τὸ σχέδιό του. Καί, σὲ μιὰ στιγμή ποῦ ὁ Μάκ Ντάνυ κουδεντιάει μὲ κάποιον καὶ δὲν τὸν βλέπει, ἀνοίγει τὸ καπάκι τοῦ πίσω μέρους τοῦ

αὐτοκινήτου, ἐκεῖ ποῦ δάζουν τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὶς ἀποσκευές, τρυπώνει μέσα καὶ τὸ ξανακλείνει.

Τώρα, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ τὸν πάρῃ μαζί του! “Όταν φτάσουν στὴ βίλλα, θὰ βρῇ αὐτὸς τρόπο νὰ φάῃ τό...μερτικό του, ποῦ τόσο ἄσπλαχνα θέλει νὰ τοῦ στερήσῃ ὁ Μάκ... Χαμογελάει λοιπὸν πονηρά, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει καὶ ταξιδεύει κι’ αὐτὸς... ἰνκόγκνιτο μαζί μὲ τὸν νεαρὸ φίλο του πρὸς τὴ βίλλα Τζάφερσον. Ἀλλά, κατὰ τὴ συνήθειάν του, ὁ Γκάφας κάνει πάλι μιὰ καινούργια κουταμάρα.

—“Όσο νὰ φτάσουμε, λέει, μπορῶ νὰ πάρω ἕναν ὑπνάκο. “Ετσι θῆμαι πιὸ φρέσκος καὶ θὰ μοῦ ἀνοίξῃ κι’ ἡ ὄρεξι καὶ θὰ φάω περισσότερο!

Κλείνει τὰ μάτια λοιπὸν καὶ κοιμάται καὶ ὀνειρεύεται ὄνειρα γλυκὰ καὶ βλέπει πὼς τὸν κλειδώνουν ὀλομόναχο σ’ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ κάνει...γενικὴ ἐπίθεσι στὶς τοῦρτες, στοὺς μπακλαβάδες, στὰ κατσίφια καὶ στὰ παγωτά! Εἶναι πολὺ εὐτυχισμένος μέσα σ’ αὐτὸν τὸν Παράδεισο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται ἀκόμα καὶ ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μάκ σταματάει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βίλλας Τζάφερσον. Οὔτε καταλαβαίνει φυσικὰ πὼς ὁ φίλος του πῆδηξε ἀπ’ τὸ αὐτοκίνητο καὶ πὼς μῆτρε στὴ βίλλα τοῦ διάσημου ἐπιστήμονα. “Υστερα ἀπὸ λίγο ὁμῶς ξυπνάει,

ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο κινεῖται πάλι καὶ νομίζει ὅτι δὲν ἔχουν φτάσει ἀκόμα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι δυὸ συμμορίτες τοῦ Στροχάιτερ, που μεταφέρουν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ νεαροῦ δημοσιογράφου σ' ἓνα ὑπόστεγο κρυμμένο στὸ δάσος. Ἔτσι δὲν θὰ τὸ δοῦν οἱ ἄλλοι δημοσιογράφοι, ποὺ θάρσουν ἀργότερα καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς του σατανικοῦ ἐγκληματία ὅτι ὁ Μάκ Ντάνυ δὲν πέρασε καθόλου ἀπὸ τὴ βίλλα του, θὰ εἶναι πιστευτός.

Τώρα λοιπὸν ποὺ ξύπνησε, ὁ χαζὸς ἀραπάκος θρίσκεται μέσα στὸ ὑπόστεγο καὶ ἀκούει δυὸ ἄντρες νὰ κουβεντιάξουν. Εἶναι γεμάτος ἀπογοήτευσι γιατί τὸν ξύπνησαν οἱ κουβέντες τους τὴν καλύτερη ὥρα, ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποῦ ὀνειρευότανε πῶς ρουφούσε, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μιὰ γλυκύτατη γρανίτα μὲ σαντιγύ! Εἶναι ἀπογοητευμένος, ἀλλὰ καὶ θυμωμένος μαζί. Τί παλιάνθρωποι, Θεέ μου! Δὲ μπορούσαν νὰ μιλᾶνε σιγώτερα ὅσο νά... ἀποτελειώσῃ τὴ γρανίτα του;

Ἀλλὰ καιρὸς εἶναι ν' ἀφήσῃ τὰ ὄνειρα. Ὁ κύριος Μάκ φαίνεται ὅτι κινδυνεύει! Ὁσο χαζὸς καὶ λιχουδὴς κι' ἂν εἶναι, ὁ Τζίμ ὁ Γκάφας, ἔχει καὶ κάποιο... ὑπόλοιπο μυαλοῦ μέσα στὸ κρανίον του!

—Γιὰ νὰ τὸν ἔχουν δεμένο χειροπόδαρα, λέει, κάτι συμβαίνει. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν βοηθήσω! Καιρὸς εἶναι νὰ δράσης κεραυνοβόλα καὶ σύ,

κύριε Γκάφα! Ἄν πάθῃ τίποτα ὁ κύριος Μάκ, ἡ μητέρα του, ἡ κυρία Μάργκαρετ, θὰ πάψῃ... νὰ φτιάχνῃ κέικ! Καὶ ἐγὼ τρελλαίνουμαι γιὰ κέικ. Καὶ μοῦ δίνει κατὶ κομματάρης ἡ κυρία Μάργκαρετ! Μεγάλε Θεέ τῶν νέγων, τί κομματάρης εἶναι αὐτὴς; Ἐμπρὸς λοιπὸν, Τζίμ! Ἐπὶ τὸ ἔργον...

Ὅπου τὸ μικρὸ ἀραπάκι ἔχει μιὰ σπουδαία ἐμπνεύσι καὶ δίνει τὴ λύσι...

ΑΦΙΝΕΙ τοὺς δυὸ συμμορίτες ν' ἀπομακρυνθοῦν καὶ βγαίνει ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάξῃ. Ξετρυνώνει ἀπ' τὸ ὑπόστεγο καὶ τοὺς παίρνει τὸ κατόπι. Ἐκεῖνοι οὔτε τὸν βλέπουν, ἀλλὰ καὶ οὔτε μποροῦν νὰ φαντασθοῦν πῶς σὲ τούτῃ τὴν ἔρημιᾷ ὑπάρχει κάποιος ποὺ τοὺς παρακολουθεῖ. Ἔτσι, κατηφορίζουν ἀνύποπτοι καὶ φτάνουν στὴ βίλλα τοῦ Τζάφερσον. Ὁ Γκάφας τοὺς βλέπει νὰ μπαίνουν ἀπ' τὴ μεγάλη ἐξώπορτα καὶ νὰ τὴν κλείνουν πίσω τους. Ὁ δρόμος εἶναι σκοτεινὸς κι' ἔρημος. Τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἄλλων δημοσιογράφων ἔχουν φύγει.

—Ἐφτασα ἀργά!, λέει μὲ καημὸ ὁ Γκάφας ποῦ ἔχει στὸ νοῦ του τὸν Μάκ Ντάνυ ἀλλὰ δὲν ξεχνάει καὶ τὰ γλυκίσματα. Ἐφτασα ἀργά, ἀλλὰ κάτι θὰ ἔχῃ περισσέψει στὴν κουζίνα!

Ἐλαφρὸς καθὼς εἶναι, σκαρφάζωνει σὰν πίθηκος στὰ κάγκελα τῆς προσόψεως τοῦ κήπου καὶ σαλτάρει ἀθόρυβα μέσα. Κάνει μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Βλέπει ἓνα μικρὸ πορτάκι μισάνοιχτο στὸ πίσω του μέρος. Τὰ μάτια του εἶναι γουρλωμένα καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν μεταξύ τους ἀπ' το φόβο.

—Κουράγιο, Γκάφα! Δὲν ντρέπεσαι νὰ τρέμης; Λέει στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος. Ἐμπρός, λοιπόν! Ἐμπρός...μάρς!

Περνάει τὸ μικρὸ πορτάκι μὲ χτυποκάρδι. Ἀνεβαίνει μιὰ μικρὴ σκάλα καὶ βρίσκειται σ' ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο. Μιὰ ὁμορφὴ μυρουδιά ἀπὸ φρεσκοκομμένα κέικ τοῦ χτυπάει τὰ ρουθούνια. Ρουφάει μὲ εὐχαρίστησι τὸν ἀέρα.

—Θεὲ τῶν νέγων!, λέει. Σ' εὐχαριστῶ πού μὲ ἔφερες στὸ σωστὸ δρόμο. Κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κουζίνα. Σ' εὐχαριστῶ, μεγάλε Θεὲ τῶν νέγων...

Σὰν τὸ κυνηγετικὸ σκυλί, πού ὀσφραίνεται ἐκλεκτὸ θήραμα, γυρίζει τὸ μαῦρο μοῦτρο του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ρουφάει τὸν ἀέρα γιὰ νὰ προσανατολισθῇ. Ἐπὶ τέλους, δεβαιώνεται. Ἀπὸ τὸ δεξιό του χέρι εἶναι ἡ κουζίνα. Πρὸς τὰ δεξιὰ πρέπει νὰ κατευθυνθῇ.

Προχωρεῖ. Πραγματικά, ἐδῶ εἶναι ἡ κουζίνα. Εἶναι ἓνα μικρὸ δωμάτιο πού ἔχει φῶς.

Πλησιάζει, πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του. Ἀφουγκράζεται. Κανεὶς δὲν εἶναι μέσα. Μπαίνει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτη εὐτυχία. Τρεῖς πιατέλες περιμένουν ἐκεῖ μὲ κάτι ἀπερίγραπτες κομματάρες! Ἀρπάζει ἓνα κομμάτι κέικ καὶ ἀρχίζει νὰ τρώῃ. Ρίχνει ἄλλα πέντε στὶς τσέπες του, παίρνει καὶ ἀπὸ ἓνα στὸ κάθε του χέρι καὶ ὕψινει πάλι στὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Ἐχει στριμωχτῇ σὲ μιὰ γωνιά καὶ μασουλάει. Μόλις φάῃ αὐτὰ τὰ ὀχτῶ κέικ, θὰ κἀνῃ...νέα ἐπιψέσι!

Ξαφνικὰ ὅμως κινδυνεύει νὰ πνιγῇ. Ἐνας ἄντρακλας ὡς ἐκεῖ πάνω περνάει ἀπὸ μπροστά του. Κολλάει στὸν τοῖχο ὁ Τζιμ Γκάφας, κόβεται ἡ ἀνάσα του καὶ, καθὼς εἶναι μπουκωμένος, κινδυνεύει νὰ πνιγῇ... Εὐτυχῶς ὁ ψηλὸς ἄντρας δὲν τὸν ἀντιλαμβάνεται. Ἐτσι μαῦρος ἄλλωστε πού εἶναι, τὸν προστατεύει τὸ σκοτάδι καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν δῇ. Περνάει λοιπὸν ἀπὸ μπροστά του χωρὶς νὰ τὸν δῇ καὶ πηγαίνει καὶ σταματᾷ σὲ μιὰ πόρτα, πού βρίσκεται δυὸ βήματα πρὶν ἐκεῖ ἀπ' τὴν κουζίνα. Ὁ Γκάφας τὸν βλέπει νὰ τὴν ξεκλειδώνει καὶ νὰ μπαίνει μέσα. Ὑστερα ἀκούει κουδέντες. Κάποιοι μιλάνε, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί λένε ἀκριβῶς...

Ὑστερα πάλι ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀραπάκου ξεπετάγονται τρομαγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους!

“Αν δὲν ἦταν μπουκωμένος, θὰ ἔβγαζε μιὰ ἀγρία κραυγή. Βλέπει τὸν Μάκ, δεμένο μὲ χοντρά σκοινιά, νὰ τὸν σέρνει ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς ἄντρακλας. Εὐτυχῶς πού εἶναι γεμάτο τὸ στόμα του! Διαφορετικά, θὰ ξεφώνιζε καὶ θὰ τὸν ἐβλεπαν καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφιναν ν’ ἀποτελειώσῃ τὸ κέϊκ! Ὁ κίνδυνος ὅμως πέρασε σύντομα. Ὁ ἄντρακλας πού σέρνει τὸν μικρὸ Μάκ, χάνεται πρὸς τὴν ἀπέναντι ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου...

—Τί πρέπει νὰ κάνω; Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα; σκέπτεται ὁ Τζιμ Γκάφας. Θεὲ τῶν νέγρων, δώσε μου καμμιὰ καλὴ ιδέα...

Καὶ ἡ καλὴ ιδέα, πού ἔρχεται στὸ μυαλὸ τοῦ χαζοῦ ἀραπάκου, εἶναι νὰ τρυπώσῃ στὸ δωμάτιο ἀπ’ ὅπου ἔβγαλαν τὸν Μάκ.

—Ἡ πόρτα εἶναι ξεκλείδωτη, λέει. Θὰ τρυπώσω λοιπὸν ἐκεῖ ν’ ἀποτελειώσω τὸ κέϊκ μου μὲ τὴν ἡσυχία μου. Ἐκεῖ μέσα δὲν θάρρῃ νὰ μ’ ἐνοχλήσῃ κανεὶς καί, ἅμα ἀποφῶ, ἀρχίζω...τὴ δρᾶσι μου!

Βαδίζοντας λοιπὸν τοῖχο - τοῖχο μὲ χίλιες προφυλάξεις, φτάνει στὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς ἀποθήκης, πού χρησιμοποιοῖ γιὰ φυλακὴ ὁ Στροχάιτερ, τρυπώνει μέσα ἀθόρυβα καὶ κάθεται φρόνιμα - φρόνιμα σὲ μιὰ γωνιά, προσπαθώντας νὰ καταπιῇ ὅσο μπορεῖ μεγαλύτερες μπουκιές γιὰ νὰ τελειώσῃ μιὰ ὥρα νωρίτερα κι’ ὕστερα θὰ δῇ τί

ἔχει νὰ κάνῃ καὶ πῶς θὰ δράσῃ...κεραυνοβόλα.

Ξαφνικὰ ὅμως σταματᾷ τὸ μᾶσημα. Κατὶ σκοτεινὸ, ἓνας σκοτεινὸς ὄγκος κουνιέται μερικὰ βήματα πρὸς ἐκεῖ. Εἶναι ὁ δεμένος καθηγητὴς Τζάφερσον, ἀλλὰ ὁ Γκάφας δὲ μπορεῖ νὰ διακρίνῃ καθαρὰ καὶ ἡ φαντασία του δημιουργεῖ φοδερὰ πράγματα...

—Τί εἶναι αὐτό, Θεοῦλη μου, πού κουνιέται καὶ ἔρχεται καταπάνω μου; ἀναρωτιέται. Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ συμφορὰ πού μὲ θρήκε ἐδῶ μέσα; Βοήθειά! Θὰ μὲ φᾶνε μπαμπέσικα! Ἕνα θηρίο μὲ κατασπαράζει!

Ἀλλὰ τώρα ὁ κίνδυνος γίνετα διπλός. Ἀπ’ ἔξω ἀκούγονται βήματα πού πλησιάζουν καὶ ὁ Γκάφας γίνεται... ἄσπρος ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἀπ’ τὴ μιὰ μεριά τὸ...θηρίο ἀπ’ τὴν ἄλλή τὰ...βήματα καὶ ὀρίστε πού τὰ πράγματα μπερδεύονται! Κλείνει, λοιπὸν, τὸ στόμα καὶ τρυπώνει στὴ γωνιά του. Εὐτυχῶς πού πρόλαβε. Γιατὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ φαίνεται ὁ Μάκ Ντάνυ μαζί μὲ τὸν ἄντρακλα πού τὸν συνοδεύει. Ὁ γίγαντας σπρώχνει θάναυσα τὸν δεμένο νεαρὸ ρέπορτερ καὶ ὁ Μάκ σωριάζεται στὶς ὑγρὲς πλάκες.

—Φρόντισε νὰ θυμηθῇς αὐτὸ πού σὲ ρώτησε τὸ ἀφεντικό, τοῦ λέει εἰρωνικὰ ὁ συμμορίτης τοῦ Στροχάιτερ. Σοὺ μένουν ἀρκετὲς ὥρες. Διαφο-

ρετικά τὸ πρῶτ' θὰ σὲ στεί-
λη...περίπατο!

Γελάει, βγαίνει ἔξω καὶ
κλειδώνει τὴν πόρτα. Ὑστε-
ρα ἀπὸ λίγο τὰ βήματά του
ἀπομακρύνονται καὶ δὲν ἀ-

Προβάλλει ὁ Τζίμ Γκάφας μέ...
στολή Ὑπερανθρώπου!

κούγονται πιά. Γίνεται ἡσυ-
χία. Καὶ τότε ξετροπώνει σὰ
φάντης - μπαστούνι ἀπ' τὸ
σκοτάδι ὁ Τζίμ Γκάφας! Τώ-
ρα πού εἶναι κλειδωμένος μα-
ζι μὲ τὸν Μάκ, φουσκώνει ἀ-
πό...γενναιότητα.

—Γειά σου, κύριε Μάκ,

λέει. Εἶμαι παρέα σου. Μὴ
φοβάσαι τίποτα. Θὰ τοὺς
φάμε!

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ νομί-
ζει πὺς ὀνειρεύεται. Βλέπει
μπροστά του ὀλοζώντανο τὸν
μικρὸ ἀραπάκο φίλο του καὶ
δὲ μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μά-
τια του.

—Ἐσὺ ἐδῶ, Τζίμ; ρωτάει
μὲ ἔκπληξι.

—Ναί, ἐγώ!, ἀπαντᾷ
κομπιάζοντας αὐτὸς καὶ ρί-
χνει ἓνα κομμάτι κέικ στὸ
στόμα του.

—Πῶς βρέθηκες σ' αὐτὴ
τὴ φυλακὴ;

—Ἦρθα νὰ σὲ σώσω, κύ-
ριε Μάκ!, λέει τὸ ἀραπάκι
καὶ κάνει μιὰ μεγαλοπρεπῆ
χειρονομία. Ὁ Τζίμ Γκάφας
θυσιάζεται γιὰ τοὺς φίλους
του!

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού
ὁ Μάκ Ντάνυ, παρ' ὅλες τὶς
κουταμάρες πού λέει ὁ Τζίμ,
δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ
τὸν καρπαζώσῃ. Ξαναβρίσκει
τὴν αἰσιοδοξία του καὶ γα-
μογελάει. Τὸ μυαλό του αρ-
χίζει νὰ δουλεύῃ γοργά. Ὁ
μικρὸς ἀράπης εἶναι ὁ σωτή-
ρας του αὐτὴ τὴ στιγμή. Σω-
τήρας δικὸς του καὶ σωτήρας
τοῦ ἀληθινοῦ καθηγητῆ Τζά-
φερσον, πού εἶναι πιὸ ἐκεῖ
δεμένος κι' αὐτὸς χειροπόδα-
ρα καὶ παρακολουθεῖ μὲ κα-
τάπληξι τὴν κουδέντα τῶν
δύο παιδιῶν.

—Τζίμ!

—Παρών!

—Σταμάτα νὰ τρῶς καὶ
λύσε μου ἀμέσως τὰ χέρια!

—Δυό λεπτά νά καταπιώ
τὴ μπουκιά μου!

—“Άφησε τὶς βλακείες,
Τζίμ! Κάσε λεπτό πού περ-
νάει εἶναι πολῦτιμο! Έμ-
πρός, λύσε μου τὰ χέρια!

Ὁ ἀραπάκος καταλαβαί-
νει ὅτι πρέπει νὰ διαστή καὶ
καταπιάνεται ἀμέσως μὲ τὸ
λύσιμο τῶν χειρῶν τοῦ Μάκ.
Ὁμως τούτη ἡ δουλειά εἶναι
δύσκολη. Εἶναι ἓνα μπερδε-
μένο δέσιμο καὶ τὸ σκοινὶ
δὲν λύνεται. Κόμποι ἰδρώτα
κατρακυλοῦν ἀπὸ τὸ μέτωπο
τοῦ Γκάφα καθὼς ἀγωνίζεται.
Κόμποι ἰδρώτα κατρακυλοῦν
καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Μάκ
Ντάνυ, πού πνίγεται ἀπὸ τὴν
ἀγωνία.

—Γιατί χασομερνᾷς, Τζίμ;
λέει νευρικά ὁ νεαρὸς ρέπορ-
τερ.

—Δὲν χασομερνᾷ ἐγώ. Τὸ
σκοινὶ χασομερνάει!

Τότε ὁ καθῆγητής Τζάφερ-
σον πού παρακολουθεῖ καὶ
αὐτὸς μὲ ἐνδιαφέρον τὴ δύ-
σκολη προσπάθεια τοῦ ἀρα-
πάκου, ἔχει μιὰ ἔμπνευσι.

—Τζίμ!, φωνάζει.

—Παρών!

—“Έλα κοντά μου. Στὴ
μέσα τσέπη τοῦ σακακιοῦ
μου ἔχω ἓναν ἀναπτήρα καὶ
τὰ τσιγάρα μου. Πάρε τὸν ἀ-
ναπτήρα καὶ θὰ σοῦ πῶ τί
θὰ κάνης.

Ὁ Μάκ Ντάνυ καταλαβαί-
νει.

—Έμπρός, Τζίμ, κάνε αὐ-
τὸ πού σοῦ λένε!, τὸν διατά-
ζει.

Ὁ Γκάφας πηγαίνει πρὸς
τὸ μέρος τοῦ ἄλλου αἰχμαλώ-

του, πού δὲν τὸν περνάει πιὰ
γιὰ θηρίο, ψάχνει τὶς τσέπες
του καὶ παίρνει τὸν ἀναπτή-
ρα.

—“Αναφέ τον, τοῦ λέει ὁ
Τζάφερσον. Μὲ τὴ φλόγα του

Ὁ φὼν Στροχάιτερ πέφτει τότε
μέσα στὴ λάδα τοῦ ἡφαιστείου!

θὰ κάψης τὸ σκοινὶ πού κρα-
τάει δεμένα πίσω στὴ ραχη
τὰ χέρια τοῦ κυρίου Ντάνυ..

Τώρα καταλαβαίνει ὁ Γκά-
φας. Τρέχει στὸ φίλο του, ἀ-
νάβει τὸν ἀναπτήρα καὶ ἡ με-
γάλη του φλόγα ἀρχίζει νὰ
τρώῃ τὸ σκοινὶ. Ἡ μικρὴ κά-

μαρα γεμίζει από τη μυρωδιά του σκοινιού που καίγεται. 'Η φλόγα του αναπτήρα καίει το σκοινί και τσουρουφλίζει και τις σάρκες των χεριών του Μάκ. Πονάει. Σφίγγει τα δόντια. Καίγονται οι καρποί των χεριών του, μά είναι χαρούμενος. Αισθάνεται πώς όσο πάει χαλαρώνει το σφίξιμο. 'Επί τέλους θα μπορέσει σε λίγο να κινηθή όπως ξέρει αυτός!

—'Εν τάξει!, λέει ύστερα από μερικά λεπτά ο Γκάφας. Τέντωσε τα χέρια σου, κύριε Μάκ.

Δεν χρειάζεται και μεγάλη προσπάθεια. Με μια κίνηση σπάζει τα καμμένα σκοινιά ο Μάκ κι' έχει τα χέρια ελεύθερα.

—Μπράβο, Τζίμ!, λέει ενθουσιασμένος καθώς κουνάει τα μπράτσα του για να ξεμουδιάσουν. "Όταν γυρίσουμε σπίτι να μου θυμήσης να σε φιλήσω!

"Υστερα, με γοργές κινήσεις, λύνει το σκοινί που κρατάει δεμένα τα πόδια του. Σηκώνεται όρθος. Κάνει μερικά βήματα. Το αίμα κυκλοφορεί σ' όλες τις άκρες του κορμιού του. Πηγαίνει προς το μέρος του Τζάφερσον. 'Ελευθερώνει κι' αυτόν. Ο καθηγητής μπορεί να σταθή τώρα όρθος.

—Σ' ευχαριστώ, κύριε Μάκ!, του λέει. Κάποτε ίσως σε ανταποδώσω αυτή την υπηρεσία που μου προσέφερες.

'Αλλά ο Μάκ έχει το νοῦ του άλλοῦ.

—Εἴχατε καμμιὰ σύσκεψη απόψε, κύριε καθηγητά; τὸν ρωτάει.

—Ναί. Βέβαια! 'Απόψε στις δέκα. Εἶναι νὰ γίνη μιὰ σύσκεψη στὸ μέγαρο 'Ατομικῶν 'Ερευνῶν. Πρόκειται νὰ ἀνακοινωθῇ ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τοῦ συναδέλφου μου κ' Ντρεϊτ. Εἶναι ἓνας καινούργιος κατευθυνόμενος ἀτομικὸς πύραυλος, πὺ μπορεῖ νὰ προσεγγίσῃ τρομακτικὲς καταστροφὲς ὅταν χρησιμοποιηθῇ σὲ περίπτωσι πολέμου. 'Η δόμβα ὑδρογόνου εἶναι ἓνα παιχιδάκι μπροστά του!

—Τί ὥρα εἶπατε πὼς γίνεται ἡ σύσκεψις;

—Στις δέκα...

Ὁ Μάκ Ντάνυ κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

—Αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι δέκα παρὰ πέντε. Δὲν μᾶς μένουν παρὰ λίγα λεπτά. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ σωσίας σας θὰ παρίσταται στὴ σύσκεψι καὶ θὰ μάθῃ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ μυστικὸ, πὺ θὰ τὸ χρησιμοποίησῃ σίγουρα γιὰ νὰ διαπράξῃ νέα ἐγκλήματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ διαστούμε!

Ὁ καθηγητὴς Τζάφερσον εἶναι γαίε χλωμός.

—Μὰ πὼς εἶναι δυνατό νὰ προφτάσουμε; ἀπορεῖ.

Ὁ Μάκ Ντάνυ χαμογελάει αἰνιγματικά.

—Θὰ προλάβῃ κάποιος ἄλλος!, λέει. Θὰ καλῶσω ἐδῶ κάποιον φίλο μου! Γυρί-

στε μόνο τὰ μάτια σας πρὸς τὸν τοῖχο. Ὑστερα θὰ καταλάβετε...

Τὸ θηλυκὸ Γεράκι κά-
νει τὴν ἐμφάνισί του
καὶ ἀρχίζει τὴν ἀντεπί-
θεσι...

Ο ΤΖΑΦΕΡΣΟΝ δὲν κατα-
λαβαίνει τίποτα. Ὅμως
κάνει αὐτὸ ποῦ τοῦ λένε. Ὁ
Μὰκ Ντάνυ φέρνει τὴ μπλὲ
πέτρα τοῦ δαχτυλιδίου ποῦ
φοράει στὸ στόμα του. Καὶ
τότε νοιώθει τὰ μπράτσα του
νὰ δένωνται σὰν τὸ ἀτσάλι,
τὸ στήθος του νὰ γεμίζει ἀπὸ
ἓνα πρωτοφανέρωτο θάρος
κι' ὀλάκερο τὸ κορμί του νὰ
τυλίγεται σ' ἓναν ἀόρατο
θώρακα ποῦ τὸν κάνει ἄτρωτο
καὶ παντοδύναμο. Τὰ ρούχα
ποῦ φοράει χάνονται καὶ τὴν
θέσι τους παίρνει μιὰ γαλά-
ζια φόρμα μ' ἓναν κερσυνὸ
κεντημένο μὲ χρυσάφι στὸ
στήθος. Στους ὤμους του
κρέμεται μιὰ μέπρτα μὲ μα-
λαματένια κρόσια...

Ἡ μπλὲ πέτρα τοῦ δαχτυ-
λιδίου ποῦ εἶναι τὸ μεγάλο
μυστικὸ τοῦ Μὰκ Ντάνυ, ἔ-
καμε πάλι τὸ θαῦμα τῆς. Τὸ
μυστικὸ αὐτὸ ἔρχεται ἀπὸ
πολὺ μακριά...

Λίγο πρὶν πεθάνῃ, ὁ Ἄρ-
θουρ Ντάνυ, ὁ πολυταξιδεμέ-
νος αὐτός, Ἀμερικανὸς σο-
φός, ποῦ εἶχε παντοεπὶ τὴν
Ἑλληνίδα Μαργαρίτα Δεν-
δρινου, τὴν σημερινή χήρα
Μάογκαρετ Ντάνυ, κάλεσε
πλάϊ στὸ κρεβάτι του τὸν
Μὰκ, τὸ μικρὸ γυιό του.

—Πάρε αὐτὰ τὰ δυὸ δα-

χτυλίδια, τοῦ εἶπε. Τὸ ἓνα,
ὅπως βλέπεις, ἔχει μιὰ μπλὲ
πέτρα. Τὸ ἄλλο μιὰ πράσι-
νη. Κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη ὑ-
πάρχει ἓνα ὕγρo, ποῦ δίνει
δύναμι καὶ σβελητάδα καὶ κά-
νει ἐκείνον, ποῦ βάζει μιὰ
ὀπειροελάχιστη σταγόνα ἀπ'
αὐτὸ στὸ στόμα του, ἄτρωτο
ἀπ' τὶς σφαίρες, μὲ σιδερε-
νιους μυῶνες, ὑπεράνθρωπο,
ἱκανὸ νὰ πραγματοποιοῖ τὰ
πιο ἀπίθανα πράγματα. Νὰ
πετάῃ στὸν ἀέρα σὰν γεράκι,
νὰ ταξιδεύῃ κάτω ἀπ' τὴ θά-
λασσα σὰν δελφίνι, νὰ βλέ-
πῃ μέσα καὶ στὸ πιο πηχτὸ
σκοτάδι. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ δι-
αρκέσῃ λίγες ὥρες. Ὑστερα,
σὰν θέλῃς νὰ συνεχίσῃς, θὰ
πρέπει νὰ βάλῃς στὸ στόμα
μιὰ καινούργια σταγόνα. Κά-
τω ἀπὸ τὴ δεύτερη, τὴν πρά-
σινη πέτρα, ὑπάρχει ἓνα ἄλ-
λο ὕγρo. Αὐτὸ σὲ ξαναφέρει
στὴν φυσικὴ σου κατάστασι.
Εἶναι ἓνα μυστικὸ ποῦ στὸ
ἐμπιστευομαὶ παιδί μου μὲ
τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ τὸ
χρησιμοποίησῃς γιὰ τὸ καλὸ
τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἔφερα μα-
ζί μου ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀ-
νατολῆς, ὅπου ταξίδεψα ὅταν
ἦμουν νέος. Μοῦ τὸ ἐμπιστεῦ-
τηκε ἓνας Ἰνδὸς μάγος. Δὲν
χρησιμοποίησα ὁ ἴδιος τὸ
θαυματουργὸ ὕγρo, γιατί ἤ-
μουν ὁλόψυχα δοσμένος στὴν
ἐπιστήμη. Προτίμησα νὰ συ-
νεχίσω τὶς ἐπιστημονικὲς μου
ἐρευνες παρὰ νὰ παίξω ρόλο
προστάτου τῆς ἀνθρωπότη-
τος. Μέσα στὴ διδλιοθήκη
μου ὑπάρχουν δυὸ μπαγκάλια
ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕγρo. Ὅταν σοῦ

χρειαστή ξαναγεμίζεις τὰ δαχτυλίδια. Μὲ τὴν ποσότητα πού ὑπάρχει σὲ τούτα τὰ μπουκάλια περνᾷς πολλά, παραπολλά χρόνια...

Δυὸ ἄνθρωποι μονάχα στὴ Νέα Ὑόρκη ξέρουν τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ Μάκ, ὅτι αὐτὸς δηλαδὴ εἶναι τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Ἡ μητέρα του, ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνου, καὶ αὐτὸς ὁ χαζὸς καὶ λιχούδης ἀραπάκος, ὁ Τζιμ Γκάφας, πού τὸν ἀγαπάει καὶ τὸν προστατεύει ὁ Μάκ...

Τώρα ὅμως, μέσα σὲ τοῦτο τὸ μισοσκότεινο δωμάτιο, θὰ μάθαινε τὸ μυστικὸ του κι' ὁ καθηγητὴς Τζάφερσον. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς. Ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει.

—Κύριε Τζάφερσον, μπορεῖτε νὰ γυρίσετε τώρα, λέει ὁ δημοσιογράφος.

Ὁ καθηγητὴς γυρίζει καὶ τὸν βλέπει καὶ ξαφνιάζεται.

—Τὸ Γεράκι!, ξεφωνίζει μὲ ἐκπληξι. Τὸ Γεράκι!

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος χαμογελάει.

—Δὲν σὰς εἶπα πὼς θὰ καλέσω κάποιον φίλο μου νὰ σὰς βοηθήσῃ; Νάτος πού ἤρθε!

Τὸ Γεράκι τώρα δίνει βιαστικὰ τὶς ὁδηγίες του:

—Θὰ με ἀκολουθήσετε ὡς τὴν ἔξοδο τῆς βίλλας. Θὰ προχωρήσω πρῶτος ἐγώ. Ὑστερα, ἐσεῖς καὶ ὁ Τζιμ θὰ φροντίσετε μ' ἓναν τρόπο νὰ φτάσετε στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ-λα τὰ ἄλλα εἶναι δουλειὰ δι-

κῆ μου. Προσοχὴ μονάχα. Θὰ μ' ἀκολουθήτε καὶ θὰ μένετε πάντα κρυμμένοι πίσω μου ὅσο νὰ βγούμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

Οἱ αἰγυάλωτοι τοῦ Στροχάιτερ ἐλευθερώνονται καὶ τὸ Γεράκι ξεκινάει.

Μ ΠΡΟΣΤΑ στὰ ἐκπληκτικὰ μάτια τοῦ Τζάφερσον καὶ τοῦ Τζιμ Γκάφα, τὸ Γεράκι στερεώνει τὴ ράχη του στὴν πόρτα καὶ σπρώχνει μὲ δύναμι ζητώντας νὰ τὴν ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴ βάση της. Τὸ χοντρὸ ξύλο τρίζει ὑπόκωφα. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸν τοῖχο γκρεμίζεται. Τὸ Γεράκι κάνει δυὸ βήματα πίσω κι' ὕστερα ρίχνει γιὰ δευτέρη φορὰ ὀλάκερο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του ἐπάνω στὴν πόρτα. Τώρα τὸ ξύλο τσακίζεται στὰ δυὸ σὰ νᾶναι ἓνα κομμάτι γυαλὶ καὶ πέφτει. Ὁ δρόμος πρὸς τὴ σωτηρία εἶναι ἀνοιχτός...

Βγαίνουν στὸ διάδρομο. Πρῶτος αὐτός, πίσω οἱ δυὸ ἄλλοι. Προχωροῦν. Μέσα στὸ σκοτάδι τὸ βλέμμα τοῦ Γερακιοῦ ψάχνει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

—Προσέξτε!, ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμή. Ἔρχονται!

Ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ πολλῶν ἀνθρώπων, πού ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι οἱ γκάγκστερς τοῦ Στροχάιτερ. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν φτάσει κίόλας στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου καὶ κρα-

τοῦν ὁ καθένas στὰ χέρια του κι' ἀπὸ ἓνα αὐτόματο. Ξαφνιάζονται, καθὼς βλέπουν μπροστὰ τους τὸ Γεράκι, μὰ δὲ σαστίζουν.

—Ρίχτου στὸ ψαχνό!, οὐρλιάζει ὁ ἓνας.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτόματα ξεροῦν γλώσσες φωτιάs. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ὅμως εἶναι ἄτρωτος κι' αἰσθάνεται μονάχα κάτι σὰν τσιμπήματα καρφίτσas στὸ φαρδύ του στῆθος. Οἱ σφαίρες ποὺ τοῦ στέλνουν οἱ συμμοριῆτες ἀποστρακίζονται, καθὼς χτυποῦν στὸν ἀόρατο θώρακα ποὺ τὸν προστατεύει καὶ γλιστροῦν καὶ πέφτουν στὸ πάτωμα σὰν ἀβλαβὴ βοτσαλάκια.

Ἐτοιμάζονται νὰ ξαναγεμίσουν τὰ ὅπλα τους. Καὶ τότε ἀκριβῶς τὸ Γεράκι σαλτάρει σὰν κεραυνὸς ἀπάνω τους. Οἱ σιδερένιες γροθιές του προσγειώνονται στὰ ὀγκώδη κ_ανία τους καὶ τὰ τσακίζουν σὰν σάπια καρπούζια. Τὰ ὅπλα γλιστροῦν ἀπ' τὰ χέρια τους καὶ πέφτουν ἀνάσκελα. Ἡ ὀρμητικὴ ψυχὴ τους ταξιδεύει στὴν Κόλασι...

—Ζήτη! Ζήτωωωω!, φωνάζει ὁ Τζίμ Γκάφας. Τοὺς φάγαμε. Ζήτωωωω...

Ἀλλὰ ἡ ζητωκραυγὴ κόβεται στὴ μέση. Τώρα ἔρχονται κατὰ πᾶν τους τρεῖς ἄντρες σὰν ταῦροι. Εἶναι τρεῖς γίγαντες μὲ τετράγωνες πλάτες, κοντὸ λαιμὸ καὶ χοντρά σὰν τὸ κορμὶ ἑνὸς μωροῦ, μπράτσα!. Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες τοῦ Στροχάϊτερ!

Βαδίζουν ἀργὰ μὲ γυρτὸ τὸ κεφάλι, σὰν ταῦροι ποὺ εἶναι ἔτοιμοι νὰ κουτουλήσουν τὸν ἀντίπαλὸ τους. Τὰ μάτια τους γυαλίζουν σὰν μάτια λυσσασμένων λύκων. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ στυλώνει τὰ πόδια. Μένει ἀσάλευτος καὶ περιμένει. Ὁ πρῶτος ποὺ τὸν ζυγώνει δοκιμάζει τὸ ἀτσάλι τοῦ χεριοῦ του. Ἡ γροθιά του διαγράφει ἓνα βιαστικὸ τόξο, ζυγιάζεται καὶ πέφτει ἀπάνω του. Τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα μαζεύεται σὰν φουσάρμονικα, κουλουριάζεται, διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ μένει ἀκίνητο!

Τὸ Γεράκι ρίχνεται σὰν σίφουνας στοὺς δυὸ ἄλλους. Στὸ χερί τοῦ ἑνὸς κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνα μαχαίρι. Ἡ λεπίδα ἀστράφτει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει μὲ λύσσα στὸ στήθος τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου. Ἀλλὰ τὸ μαχαίρι χτυπάει στὸν ἀόρατο θώρακα καὶ ἡ κοφτερὴ λεπίδα τσακίζεται σὰν σπιρτόξυλο. Τὸ Γεράκι κάνει ἓνα πλάγιο βῆμα καὶ διπλώνει μέσα στὸ μπράτσο του τὸ λαιμὸ τοῦ κακούργου. Εἶναι μιὰ θανάσιμη λαβὴ Ζίου - Ζίτσου ἀπὸ τὴν ὁποία δὲ θγαίνει κανεὶς ζωντανός. Ὁ λαιμὸς τοῦ γίγαντα σπάζει στὰ δύο καὶ ἡ σπονδυλικὴ του στῆλη ἐξαρθρώνεται.

Ὁ τρίτος ὅμως εἶναι πῶς ἐπικίνδυνος. Ἐχει ριχτὴ ἀπάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο κι' ἔχει τυλίξει τὰ τεράστια δάχτυλά του σὰν γαλὺβδινες τανάλιες γύρω ἀπ' τὸ δεξιό του.

πόδι, ζητώντας να τον ανατρέψει. Το Γεράκι, άπροετοίμαστο γι' αυτή την επίθεση, κλονίζεται για μια στιγμή και κινδυνεύει να χάσει την ισορροπία του. Μά, σχεδόν άμέσως, λυγίζει το γόνατο και το τινάζει εμπρός. Το σφίξιμο χαλαρώνεται και σε μισό δευτερόλεπτο ο γίγαντας δέχεται ένα φοβερό λάκτισμα στο στομάχι και, σαν μια μπάλλα ποδοσφαίρου, βρίσκεται στον αέρα, παίρνει τρεις βόλτες, το κεφάλι του βροντάει στο ταβάνι, γκρεμίζει ένα κομμάτι σοβά και πέφτει ανάστροφα στα πόδια του Νέου Υπεράνθρωπου.

Δυό λεπτά αργότερα, ο Νέος Υπεράνθρωπος κι' οι δύο φίλοι του, βρίσκονται έξω από τη βίλλα του Τζάφερσον. Ο καθηγητής δεν μπορεί ακόμα να πιστέψει πώς είναι ελεύθερος.

—Κύριε Τζάφερσον, λέει το Γεράκι. Έγώ πρέπει να διαστώ... Έσείς με τον μικρό προσπαθήστε να εξασφαλίσετε ένα αυτοκίνητο. Θα σ'ας περιμένουν στο Μέγαρο Άτομικών Έρευνών... Γεια σας!...

Και ο Νέος Υπεράνθρωπος σηκώνει τα χέρια, τινάζει τα πόδια και ύψωνεται σαν κολίδα στον αέρα. Αρχίζει να ταξιδεύει. Από εδώ ψηλά που βρίσκεται φαίνονται τα φώτα της Νέας Υόρκης. Πρέπει να φτάσει εκεί όσο γίνεται πιο σύντομα...

«Προσεχή! Προσεχή!
'Η Ρουζέτα Κ4 εκλάπη!»

ΣΤΗ μεγάλη αίθουσα του Μεγάρου των Άτομικών Έρευνών της Νέας Υόρκης, πηγαίνονται και κουδουνιάζουν, ανταλλάσσοντας διάφορες σκέψεις και γνώμες επάνω στα προβλήματα που τους απασχολούν, οι διασημότερες κορυφές του επιστημονικού κόσμου των Ηνωμένων Πολιτειών. Η σύσκεψις, που έχει οριστεί για τις 10 ακριβώς, δεν έχει αρχίσει ακόμα. Γύρω από το μέγαρο, ομάδες από άντρες της στρατιωτικής αστυνομίας, απλισμένοι με αυτόματα, άγρυπνούν. Αστυνομικοί και τα πιο έξυπνα λαγωνικά της "Εφ - Μπί - "Αϊ, της περίφημης μυστικής όμοσπονδιακής αστυνομίας, με πολιτικά ρούχα, έχουν πιάσει τις πιο επικαίρες θέσεις, έτοιμοι να επέμβουν σε περίπτωση ανάγκης. Βαρείς και ελαφρά τάνκς περιπολούν στους γύρω δρόμους κι' ένας αδιαπέραστος κλοιός έχει σχηματιστεί για την προστασία ολόκληρου του οικοδομικού τετραγώνου. Η σύσκεψις που θα γίνει άπόψε είναι η πιο σημαντική απ' όσες έγιναν έως σήμερα. Για πρώτη φορά θα γίνουν επίσημες επισημονικές ανακοινώσεις για τον άτομικό πύραυλο, που θα φέρει μια τρομερή αναστάτωση σ' όλα τα μέχρι της στιγμής παραδεδεγμένα του έπι-

θητικού και άμυντικού πολέμου. Αυτός, που κατέχει το μυστικό της «Ρουκέτας Κ4», θα είναι ο νικητής στον μέλλοντα πόλεμο. Οι δόμτες του άτόμου και οι δόμτες υδρογόνου θα φαίνονται σαν άσήμαντα παιχνιδάκια μπροστα στην τεραστία δύναμι του διευθυνόμενου έξ άποστάσεως αυτού καταστρεπτικού πυραύλου. Ο έφευρέτης του, ο δόκτωρ Ντρεϊτ, θα προεδρεύση στη σύσκεψη και θα έξηγήση με όλες τις λεπτομέρειες, το μηχανισμό του νέου αυτού όπλου...

Μέσα στην αίθουσα των συσκέψεων, κλεισμένο σε μία κρυσταλλινή θήκη, είναι σε μικρό μέγεθος το μοντέλλο της «Ρουκέτας Κ4». Έχει τοποθετηθή σ' ένα τραπέζι και μερικοί στέκουν και το περιεργάζονται μ' ένδιαφέρον. Είναι πραγματικά ένα θαύμα τεχνικής, με λεπτότητα αυτόματα μηχανήματα έκτοξεύσεως, διακυβερνήσεως, ρυθμίσεως της έκρήξεως κλπ.

Δέκα λεπτά πριν άπ' την έναρξη της συσκέψεως, σταματάει έξω άπό την κεντρική είσοδο του μεγάρου ένα μεγάλη αεροδυναμικό αυτοκίνητο. Ο καθηγητής Τζάφερσον κατεβαίνει και προχωρεί προς τις μαρμάρινες σκάλες. Ο επιθεωρητής Τζάιημς Στούαρτ, ο μεγάλος φίλος του Μάκ Ντάνυ, τον σταματάει μ' ευγένεια:

—Με συγχωρήτε, κύριε καθηγητά, λέει. Άλλά για τους τύπους πρέπει να έξε-

τάσω την ταυτότητά σας.

Ο Τζάφερσον δείχνει τα χαρτιά του χαμογελώντας. Ο επιθεωρητής της μυστικής αστυνομίας τους ρίχνει μία ματιά, τα επιστρέφει και ύποκλίνεται μ' ευγένεια.

—Έν τάξει, κύριε καθηγητά.

Έκείνος προχωρεί τώρα και μπαίνει στο μέγαρο. Ένα πλήθος άπό νεαρούς επιστήμονες τον περικυκλώνουν.

—Τα σέδη μου, κ. καθηγητά.

—Καλώς ώρίσατε, κύριε Τζάφερσον!

Είναι φανερό πώς όλοι αυτοί τον θαυμάζουν και θεωρούν τιμή τους να τους δώση το χέρι. Κι' εκείνος όμως φαίνεται ένθουσιασμένος άν και, στιγμές - στιγμές, κάποια άδιόρατη νευρικότης ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Στη μεγάλη αίθουσα τρέχει και τον ύποδέχεται ο δόκτωρ Ντρεϊτ. Οι δυο άντρες ανταλλάσσουν μία θερμή χειραψία.

—Είμαι εύτυχής, κύριε καθηγητά, του λέει ο έφευρέτης της «Ρουκέτας Κ4», που θα παρίστασθε στην άποφινή σύσκεψη. Έτσι θα μοι δοθή ή άφορμή να άποκαλύψω πώς σεις υπήρξατε ο έμπνευστής του όπλου αυτού, το όποιον έγώ άποτελείωσα.

Ο Τζάφερσον, ο σωσίας του Τζάφερσον, που όπως θα κατάλαβε ο άναγνώστης, δεν είναι άλλος άπό τον σατανικό έγκληματία Φόν Στροχάιτερ, χαμογελάει.

—Εἰσθε ὑπερβολικός, ἀπαντάει. Εἰσθε ὑπερβολικός καὶ τὰ παραλέτε!

Τὸ μάτι του εἶναι καρφωμένο τώρα στὸ μικρὸ μοντέλο τῆς ρουκέτας, ποὺ βρίσκεται στὴν κρυστάλλινη θήκη. Καθὼς μιλάνε, πλησιάζουν ὅλο καὶ περισσότερο πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Ντρέϊτ ἀνύποπτος τοῦ κουδεντιάζει, μὰ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θέλει νὰ γίνῃ Ἀρχοντας τοῦ Κό-

σμου, ταξιδεύει μακριὰ. Κάτι περιμένει. Κανὲν λεπτὸ κυτταεῖ τὸ ρολοῖ του. Οἱ δεικτὲς προχωροῦν ἀργὰ κι' ὅσο περνάει ἡ ὥρα γίνεται περισσότερο νευρικός. Τὸ βλέμμα του πίσω ἀπὸ τὰ χρυσὰ γυαλῖα παίρνει μιὰ παραξενὴ ἐκφρασί. Κάτι περιμένει ὁ Φων, ἡ τροχαίτερ...

Τώρα οἱ δεικτὲς τῶν ρολογιῶν δείχνουν 10 παρα 1'. Αὐτὴν ακριβῶς τὴ στιγμή γίνεται κάτι, ποὺ κάνει τὸ σκοτεινὸ προσώπὸ του ν' ἀστραψῇ ἀπὸ χάρα. Ἐνα ἀορατὸ χέρι κλείνει τὸν γενικὸ διακοπτὴ ἡλεκτροφωτισμοῦ καὶ ὁλόκληρο τὸ μέγαρο θυθίζεται σ' ἓνα πλητὸ σκοτάδι. Ἀκουγόνται φωνές καὶ θήματα ἀνθρώπων, ποὺ τρεχόν ξαφνιασμένοι δεξιά - ἀριστερά. Ἀπ' ἐξω φωνάζουν οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ αστυνομικοὶ. Τὰ μοτέρ τῶν τάνκς ἀρχίζουν νὰ μουγγρίζουν...

Μερικὰ λεπτὰ περνοῦν μέσα σὲ γενικὴ συγχύσι. Μικρὰ φωτακία ἀνάβουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Καποιοὶ ἀνάβουν τοὺς ἀναπτήρες τοὺς προσπαθώντας νὰ φωτίσουν τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι μὲ τίς μικρὲς φλόγες τους...

Μερικοὶ φωνάζουν:

—Φῶς! Ἀνάψτε τὸ φῶς!

Τότε ἓνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται ἐξω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου. Ἐνας τεράστιος σκοτεινὸς δίσκος, ποὺ ἔρχεται ἀγνωστο ἀπὸ ποῦ, ἐτοιμάζεται νὰ προσγειωθῇ. Τὰ τζάμια σπᾶνε μὲ πάταγο. Κάποιος σαλ-

Τὸ Γεράκι ἐπιτίθεται τότε ἐναντὶόν τους σὰν σίφουνας!

τάρει έξω απ' τὸ παράθυρο καὶ πιάνεται ἀπὸ μιὰ κρεμαστή σκάλα, πού βγαίνει ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἱπτάμενου δίσκου, καὶ ἀνεβαίνει προσπαθώντας νὰ φτάσῃ στὸ ἐσωτερικὸ του.

—Πῦρ!, ἀκούγονται μερικές φωνές.

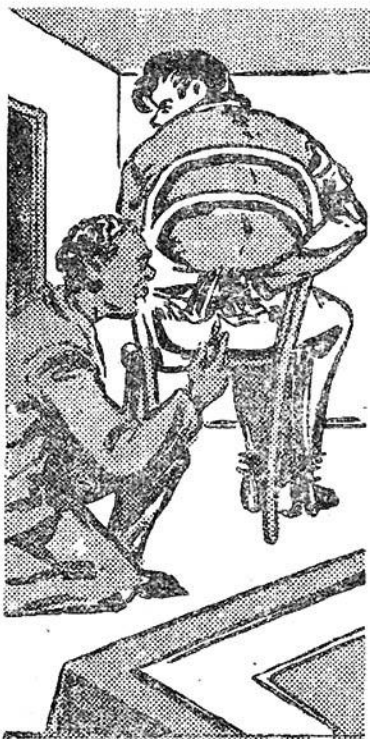
Τὰ αὐτόματα καὶ τὰ πολυβόλα ἀρχίζουν νὰ κελαῖδουν. Ὁμοβροντίες ἀντηχοῦν. Τὰ ὕπλα σημαδεύουν τὸ δίσκο. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ χαλύβδινο ἀεροπλοῖο μὲ τὸ στρογγυλὸ σχῆμα, εἶναι θωρακισμένον μὲ ἀδιαπέραστο ἀτσάλι. Δὲν τὸ ἐνοχλοῦν οἱ σφαῖρες. Ἀρχίζει πάλι νὰ κινῆται πρὸς τὰ πάνω... Ἀργὰ στὴν ἀρχή, πὶο γρήγορα κατόπιν καὶ μὲ μιὰ διαβολεμένη ταχύτητα ὕστερα...

Αὐτὴν ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ, 10 καὶ 2 λεπτά, ἀνάβουν πάλι τὰ φῶτα. Μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωσι, ἀκούγεται:

—Τὸ μοντέλλο τῆς ρουκέτας! Κλέψανε τὸ μοντέλλο τῆς ρουκέτας!

—Εἶναι ὁ δόκτωρ Ντρεϊτ. Ὅλοι τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἦταν πρὶν λίγη ὥρα τὸ μοντέλλο τοῦ καταστρεπτικώτερου ὅπλου τοῦ αἰῶνος, εἶναι ἄδειο. Ἡ Ρουκέτα Κ4 δὲν ὑπάρχει πιά! Καὶ μαζί της ἔχει ἐξαφανισθῇ καὶ ὁ καθηγητὴς Τζάφερσον!

—Αὐτὸ εἶναι μυστήριον!, λέει μὲ σπαραγμὸ ὁ Ντρεϊτ. Τί ἔγινε ὁ καθηγητὴς Τζάφερσον; Ἄν εἶναι αὐτὸς πού

Ἡ φλόγα καίει τὸ σκαλὶνὶ μαζί με τίς σάρκες τοῦ Μάκ!

ἔκλεψε τὸ κατευθυνόμενον βλήμα, πρέπει νὰ εἶναι τρελλός!

Ἐκατοντάδες ἀεροπλάνα ἀπογειώνονται προσπαθώντας νὰ φτάσουν τὸν μυστηριώδη ἱπτάμενον δίσκο. Ὅλοι οἱ ραδιοσταθμοὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, μεταδίδουν τὸ φοβερὸ νέο: «Προσοχή! Προσοχή! Ἀγνωστοὶ ἐγκληματίαι, προφανῶς πράκτορες

ξένης χώρας, έκλεψαν άπόψε το μεγαλύτερο μυστικό των ουγκρόνων μεθόδων πολέμου. Ή Ρουκέτα Κ4 του δόκιμος Ντρέϊτ έκλάπη! Προσοχή! Προσοχή! Ύπάρχουν ύπόνοιαι ότι δράστης της κλοπής είναι ο καθηγητής Τζάφερσον, όστις έξηφανισθη έπίδι-υασθείς, κατά πάσαν πιθανότητα, ένός ίπταμένου δίσκου!...»

Ή Νέος Ύπεράνθρωπος ταξιδεύει χρομασμένος από ένα ίπταμένο δίσκο!...

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ταξιδεύει πρὸς τὴ Νέα Ύόρκη. Ή μεγάλη πολιτεία καταφωτη, βρίσκεται κάτω από τὰ πόδια του. Σὲ λίγο θὰ ἔχη φτάσει στὸ Μέγαρο Ἀτομικῶν Ἑρευνῶν. Ἐνα χαμόγελο θριάμβου ἀστράφτει στὸ πρόσωπό του καθὼς λογαριάζει τὰ μούτρα, πού θὰ κἀνὴ ὁ δῆθεν καθηγητὴς Γζάφερσον, δηλαδὴ ὁ σατανικὸς Στροχάϊτερ, ὅταν τὸν δῇ νὰ ξεφυτρώνῃ ξαφνικὰ μπροστά του.

Ἀπότομα ὅμως τὸ χαμόγελο σβύνει ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του. Τὸ μικροσκοπικὸ ραδιόφωνο πού ἔχει μαζί του, μεταδίδει τὸ φοβερὸ νέο. Τοποθετεῖ τ' ἀκουστικὰ στ' αὐτιά του καὶ αἰσθάνεται μιὰ φοβερὴ ὄργη νὰ τὸν κυριεύῃ ὅταν ἀκούῃ τὴν ἀναπάντεχῃ εἶδησι. Ὁ Φὸν Στροχάϊτερ λοιπὸν τὸν πούλαβε! Εἶναι καὶ πάλι νικητὴς σ' αὐτὸ τὸ γύρο!...

—Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸν ἀφή-

σω νὰ χαρῇ γιὰ πολὺ τὴ νίκη του!, λέει μὲ σφιγμένα δόντια. Ἐνα τέτοιο ὄπλο στὰ χέρια του θὰ εἶναι καταστροφὴ γιὰ τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον! Πρέπει κάτι νὰ κάνω!

Τὸ ραδιόφωνο τοῦ μεταδίδει μιὰ χρήσιμη πληροφορία: ὅτι δηλαδὴ ἕνας ἱπτάμενος δίσκος πρέπει νὰ πῆρὲ τὸν Φὸν Στροχάϊτερ. Καὶ τοῦτος ὁ ἱπτάμενος δίσκος δὲν θὰ εἶναι σίγουρα μακριὰ. Μπορεῖ τὰ ἀεροπλάνα νὰ τὸν ἔχασαν, μὰ τὸ Γεράκι πού τρέχει πὶς γρήγορα κι' ἀπ' τὴν ἀστραπή, εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸν προλάβῃ! Ὁ Νέος Ύπεράνθρωπος δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ...

Τώρα οὔτε σκέπτεται πιά τὸ Μέγαρο Ἀτομικῶν Ἑρευνῶν. Δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸν δυνατότερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου δουλεῖα πιά ἐκεῖ. Ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὸ κλεμμένο μοντέλο τῆς Ρουκέτας Κ4 τὸν ἐνδιαφέρουν. Αὐτοὺς πρέπει νὰ βρῇ!...

Ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται, παίρνει ὕψος. Ἀπλώνει τὰ χέρια καὶ ἀνεβαίνει κατακόρυφα σὰ βολίδα ὅσο ψηλὰ γίνεται. Ἀπὸ τοῦτο τὸ τεράστιο ὕψος τὸ βλέμμα του μπορεῖ νὰ κἀνὴ μιὰ βόλτα σὲ μιὰ περιοχὴ χιλίων καὶ περισσοτέρων χιλιόμετων. Τὰ μάτια του τουποῦν τὸ σκοτάδι...

Πένα μακρυὰ ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζῃ κάτι. Εἶναι ἕνα μικρὸ μαῦρο σημόδι σὰν τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Ταξι-

δύει προς την Δύσι. Τὸ Γεράκι βάζει σ' ἐνέργεια καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος δυνάμεως ποὺ διαθέτει. Γίνεται πιὸ ταχύς κι' ἀπὸ τὸν κεραυνὸ καὶ ὁρμαίει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἐκείνη. Σιγά - σιγά ζυγώνει. Τώρα τὸ μαύρο σημάδι γίνεται μεγαλύτερο. Κι' ὅσο περνάει ἡ ὥρα γίνεται ἀκόμα πιὸ μεγάλο. Σὲ λίγο πιά εἶναι βέβαιος πὺς βρίσκεται στὸ σωστὸ δρόμο. Ἐχει πάρει ἀπὸ πίσω τὸν μυστηριώδη ἱπτάμενο δίσκο, ποὺ ταξιδεύει σχεδὸν κοντὰ στὴ στρατόσφαιρα γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸν φτάσουν τὰ ἀμερικανικὰ καὶ ταξιδιωτικὰ καὶ ὅλο κρατάει τὴν ἴδια γράμμη πρὸς τὰ δυτικά...

Τὸ Γεράκι ὅμως τὸν ἔφτασε κιόλας! Μέσα στὴ νύχτα, καθὼς ταξιδεύει, ἀφίνει πίσω του μιὰ πύρινη οὐρά κι' ἓναν περίεργο δόμβο. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος αἰσθάνεται κιόλας τὴν καφτὴ ἀνάσα αὐτῆς τῆς φλεγόμενης οὐράς. Ἀπὸ τὰ νῶτα λοιπὸν δὲ μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἱπτάμενο δίσκο. Κάνει μιὰ ἐλαφρὰ κατάδυσι, ξαναβοῖσκει τὴν ἰσορροπία του κι' ὕστερα πάλι ἀνεβαίνει. Τώρα βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ χαλύβδινου αὐτοῦ τέρατος τοῦ ἀέρα. Γαντζώνεται ἀπὸ κάποια προεξοχή καὶ τώρα ὁ ἱπτάμενος δίσκος τοῦ φὸν Στροχάιτερ ἔχει ἀκόμα ἓναν ἐπιβάτη, ποὺ ταξιδεύει κρεμασμένος ἀπάνω του!

—Δὲν μὲ μυρίστηκαν, σκέφτεται τὸ Γεράκι. Τόσο τὸ

καλύτερο. Θὰ μὲ δοῦν ὅταν προσγειωθῶν ξαφνικὸ μπροστά τους καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ συνάντησι!

Μισὴ ὥρα καὶ περισσότερο ταξιδεύει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἐντελῶς ξεκούραστα. Ἄν καὶ βρίσκεται σὲ πολλές χιλιάδες μέτρα ὕψος, τὸ βλεμμα του, ποὺ ἔχει δύναμι ἴση μὲ τὸ μεγαλύτερο τηλεσκόπιο τοῦ κόσμου, μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ ὅτι ὁ ἱπτάμενος δίσκος, ποὺ τὸν μεταφέρει στὸ λημέρι τῆς συμμορίας, βρίσκεται πάνω ἀπ' τὸν Εἰρηνικὸ Ὤκεανὸ καὶ τρέχει μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πρὸς τὸ σύμπλεγμα τῶν νησιῶν τοῦ Φίτζι. Τὰ νησιά αὐτά, ἀκατοίκητα ἀπὸ ἀνθρώπους, μὲ τὴ μεγάλη ἀδιαπέραστη ζούγκλα τοὺς, εἶ'σι ὅτι χρειάζεται γιὰ τὸν Στροχάιτερ. Σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ, μακριὰ ἀπὸ κάθε περίεργο μάτι, ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς μπορεῖ νὰ καταστρώσῃ τὰ σατανικὰ σχέδιά του ἀνενόχλητος. Πρῶτα οἱ ἐρημιὲς τοῦ Βόρειου Πόλου. (*) Τώρα τὰ ἀκατοίκητα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Μισὴ ὥρα λοιπὸν καὶ περισσότερο ταξιδεύει ὁ ἱπτάμενος δίσκος πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ ὕστερα, σιγά - σιγά, ἀρχίζει νὰ χάνῃ ὕψος.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 3, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ ἱπτάμενο Παιδί».

Τὸ Γεράκι ἔχει μαντέψει σωστά. Τὸ ἀεροπλάνο με τοὺς γκάγκστερς ἐτοιμάζεται νὰ προσγειωθῇ στὰ νησιά τοῦ Φίτζι. Τ' ἀναγνωρίζει ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀπειρα ἡφαίστεια ποὺ καπνίζουν, ἀπὸ τὰ πυκνὰ δάση τους καὶ ἀπὸ τὶς ἀπόκρημνες ἀκτὲς τους.

Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ ποὺ φαίνεται ἀνάμεσα στὸ πρόσκινο πέλαγος τῶν δέντρων; Ἕνας πύργος ὑψώνεται σὰν οὐρανοξύστης, ποὺ θέλει νὰ φτάσῃ τὰ σύννεφα! Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει. Τοῦτος ἐδῶ ὁ πύργος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καταφύγια τοῦ Στροχαΐτερ. Ἀκούει τὸ δόμο τῆς μηχανῆς νὰ γίνε-ται πιὸ ἀπαλός. Τὰ μοτέρ, ποὺ ἐργάζονται μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ δίσκου, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο σταματοῦν. Ἀρχίζουν οἱ μανούβοες τῆς προσγειώσεως. Τὸ Γεράκι ξεγαντζώνεται ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸ ἀφίνει ν' ἀπομακρυνθῇ. Αὐτὸς πετάει παράμερα, γιατί δὲν θέλει ἀκόμα νὰ τὸν δοῦν...

Τὸ Γεράκι δὴν χειρι-
νοβόλα καὶ ἓνας ἐ-
χθρὸς τοῦ κόσμου παύει
νὰ ὑπάρχει.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ποὺ
βρίσκεται, μπορεῖ νὰ
παρακολουθῇ ὅλες τὶς κινή-
σεις τους, χωρὶς νὰ τὸν βλέ-
πουν. Ὁ ἱπτάμενος δίσκος
προσγειώνεται σ' ἓνα μεγάλο
γῆπεδο, ὅπου περιμένουν με-
ρικοὶ ἄνθρωποι. Ἀνάμεσα σ'
αὐτοὺς πηγαινοέρχονται καὶ

τὰ μικρὰ τερατάκια μὲ τὸ
τριγωνικὸ προσωπο, τὴν μα-
κρὰ προβοσκίδα καὶ τὸ τρι-
γωνικὸ μῆτι στὸ μέτωπο. Τὸ
Γεράκι χαμογελάει. Ἐδῶ λοι-
πὸν εἶναι τὸ στρατόπεδο τῶν
μικρῶν αὐτῶν συχαμερῶν
πλάσμάτων, ποὺ δρωμοῦν ἀ-
παίσια, ἀλλὰ ἔχουν μιὰ κα-
ταπληκτικὴ δύναμι! Εἶναι
κι' αὐτὰ συνεργάτες στὰ ἐγ-
κλήματα τοῦ Στροχαΐτερ καὶ
ἔφτασε ἡ ὥρα τους... (Διὰ-
βάσε τὸ τεῦχος 3).

Ἀπ' τὸν ἱπτάμενο δίσκο
ἀποβιβάζονται σ' αὐτὸ τὸ με-
ταξὺ οἱ ἐπιβάτες του. Εἶναι
πέντε κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς
ξεχωρίζει τὸν ἀρχικακούργο,
ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του
τὸ μοντέλλο τῆς Ρουκέτας
K4. Τὰ μάτια τοῦ Γερακιου
μισοκλείνουν ἀπὸ λύσσα καὶ
τὰ δάχτυλά του, ποὺ σχημα-
τίζουν τὶς ἀτσάλινες γροθιές
του, σφίγγονται νευρικά.
Πρῶτος ὁ Στροχαΐτερ, πίσω
αὐτοὶ καὶ πιὸ πίσω τὰ τε-
ρατάκια, προχωροῦν πρὸς
τὸν πύργο. Στὰ πρόσκιπα
τῶν κακούργων, ποὺ σχεδιά-
ζουν τὰ καταστρέφουν τὴν
τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν δὲν ὑ-
ποκύψῃ στὰ καταχθόνια σχέ-
διά τους, ἀστράφτει ἡ χαρὰ
γιά τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ
ἀρχηγοῦ τους. Ἀλλὰ τὸ Γε-
ράκι ἔχει διαφορετικὴ γνώ-
μη.

Ζυγιάζεται καὶ πραγματο-
ποιεῖ μιὰ θαυμάσια καταδύ-
σι, ἀφίνοντας μιὰν ἀγρία
κραυγή. Ἐκεῖνοι ξαφνιαζόν-
ται, σταματοῦν καὶ κυττάζουν
ψηλά. Μιὰ ἀνθρώπινη βολί-

δα έρχεται άπάνω τους καί, πριν προφτάσουν νά συνέλθουν από την έκπληξι, δέχονται τά πρώτα κεραυνοδόλα χτυπήματα. Οί γροθιές του δυνατότερου ανθρώπου του κόσμου χτυπούν μέ άπερίγραπτη μανία πρὸς όλες τις κατευθύνσεις καί τσακίζουν κρανία καί πλευρά. Τρεις κιόλας άπ' αὐτούς είναι νεκροί. Πέντε από τά συχαμερά τερατάκια είναι ξαπλωμένα πιά κεί μέ τά ηλεκτρικά τους μάτια σπασμένα. Σέ λίγο θά πάθουν νά ζούν...

Μερικά όπλα στρέφονται έναντίον του Νέου Υπεράνθρώπου. Μπλέ φλόγες έκτοξεύονται πρὸς τὸ μέρος του. Μά ή μπλέ φωτιά, πού μπορεί μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο νά λυώση τὸ ισχυρότερο μέταλλο, δέν ένοχλεί τὸ Γεράκι, πού είναι άτρωτο. Τά άνίκητα μπράτσα του συντρίβουν κάθε αντίστασι. Οί ασάλινες γροθιές του πολτοποιοῦν μερικά κεφάλια ακόμα καί τά πόδια του καταφέρουν θανάσιμα λακτίσματα γύρω του.

Τώρα τὸ μάτι του αναζητεῖ τὸν Στροχάιτερ. Ήρθε ή ώρα του! Δέν τὸν βλέπει καί γίνεται άπότομα χλωμός. Τί έγινε ὁ φοβερός κακοῦργος, πού έχει τὸ κλεμμένο μοντέλλο τῆς ρουκέτας στά χέρια του; Καταφέρνει μερικές γροθιές ακόμα σέ κείνους πού ζητοῦν νά τὸν άπασχολήσουν καί τινάζεται ψηλά...

Νάτος! Τὸν εἶδε. Τρέχει πρὸς τὴν πλαγιά ἐνὸς λόφου

ὅπου καπνίζει ένας κρατήρας ήφαιστείου. Άνηφορίζει κρατώντας στὴν άγκυλιά του τὸ μοντέλλο τοῦ διευθυνόμενου βλήματος τοῦ δόκτορος Ντρεϊτ. Πού πάσι; Γιατί δέν έσπευσε νά κρυφτῇ μέσα στὸν πύργο; Τοῦτο εἶναι ένα μυστήριο. Άλλά δέν έχει καιρὸ νά λύνη αίνίγματα αὐτῇ τῇ στιγμῇ τὸ Γεράκι.

Μέ γοργές κινήσεις αρχίζει νά ταξιδεύη πρὸς τὸ μέρος του... ὅταν ξαφνικά αἰσθάνεται κάτι παράξενο καί αρχίζει νά πέφτῃ. Ὁ Νέος Υπεράνθρωπος τυλίγεται σ' έναν φοβερό ἱλινό καί πέφτει μέ μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα πρὸς τὸ ἔδαφος. Τὸ βουνό, τὰ δέντρα, οἱ πέτρες έρχονται κατὰ πάνω του... Λίγο ακόμα καί θά τσακιστῇ, θά γίνη χίλια κομμάτια καθὼς θ' ανταμωθῇ μέ τὴ γῆ. Μά τούτῃ τὴν τελευταία στιγμή, κάνει μιὰ άπελπισμένη κίνησι. Άρπάζεται άπ' τὰ κλαδιὰ ἐνὸς μεγάλου δέντρου καί τὸ φοβερὸ πέσιμο, πού τὸν φέρνει κατ' εὐθείαν στοῦ θάνατο, σταματάει.

Τοῦ φαίνεται σάν ψέμματα πού διέφυγε ἀπὸ ένα τόσο τρομερὸ κίνδυνο. Μά τί συνέβη λοιπὸν καί ἔχασε τὴν ἱσσορροπία του καί κατρακύλησε ἀπὸ τόσο ψηλά στοῦ κενοῦ; Κυττάζει τὸν εαυτό του...

Άπλούστατα. Εἶναι πάλι ὁ νεαρός Μάκ Ντάνυ! Έχουν περάσει τόσες ώρες καί δε λογάριασε πὼς ή επίδρασι τοῦ θαυματοουργοῦ ὕγρου έχει πάψει. Παίρνει μιὰ βα-

θεία ανάσα. 'Επί τέλους, κατάλαβε! Φέρνει πάλι στο στόμα την μπλέ πέτρα του δαχτυλιδιού και μέσα σ' ένα λεπτό απογειώνεται... 'Ο Στροχάιτερ έχει προχωρήσει σ' αυτό το μεταξύ αρκετά κι' έχει φτάσει κοντά στον κρατήρα. Τινάζεται σαν αποπελεκί προς το μέρος του.

— Παραδόσου, Στροχάιτερ!, του φωνάζει. Δε θα μπορέσης αυτή τη φορά να γλυτώσης!

Μά η απάντησι είναι ένα απάισιο γέλιο. 'Ο μεγαλύτερος εγκληματίας του κόσμου γελάει μ' ένα γέλιο τρελλού. Τό Γεράκι κάνει μια κάθετη εφόρμησι και ή σιδερένια γροθιά του χτυπάει σαν ένα σφυρί που έχει δόρος χίλιους τοννους, το κρανίο του. 'Ο εγκληματίας σηκώνει τὰ χέρια παρατώντας το μοντέλλο και κάνει μερικά βήματα πίσω. Κλονίζεται, παραπατάει και πέφτει ανάσκελα μέσα στην καυτή λάβα που βράζει. Μια απάισια κραυγή γεμίζει τον αέρα.

'Ο Φόν Στροχάιτερ είναι νεκρός!

Μισό λεπτό αργότερα ό Νέος Υπεράνθρωπος αισθάνεται το έδαφος να τρέμη κάτω από τα πόδια του. Ένας φοβερός σεισμός συγκλονίζει το νησί και το ήφαίστειο αρχίζει να ξερνά φλόγες, σαν να θύμωσε που έπεσε στα σπλάχνα του ένας τόσο διαβολικός άνθρωπος! Έχοντας στα χέρια του το μοντέλλο

της Ρουκέτας Κ4, το Γεράκι απογειώνεται. Καθώς δρίσκει τώρα ψηλά, βλέπει το θέαμα. Είναι μεγαλόπρεπο και φριχτό μαζί. Το νησί κομματιάζεται, σαν να το συγκλονίζει από τη βάση του ένας φοβερός γίγαντας, κι' από τις βάθειες χαράδρες που σχηματίζονται βγαίνουν φωτιές. Ύστερα από λίγο ένα τεράστιο κύμα θάλασσας, που έχει ύψος πάνω από χίλια μέτρα, έρχεται και τὰ σκεπάει! Όταν περνάει το κύμα δεν υπάρχει τίποτα πια εκεί που να δείχνει πώς εδώ κάπου ήταν ένα νησί. Το έργο του θουλικού Γερακιού το αποτελείωσαν οι σκοτεινές δυνάμεις της Φύσεως. Δεν μένει πια τίποτα από την εγκληματική σπειρα του ανθρώπομορφου τέρατος

Όπου ό Τζιμ ό Γκάφρος πίνει γάτι και παθαίνει μια καταληκτική αλλαγή.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ της Ρουκέτας Κ4 βρίσκεται πάλι στη θέσι του και όλοι μιλούν πάλι για το καινούργιο κατόρθωμα, που μεγάλωσε τη δόξα του θρυλικού Γερακιού. Το όνομα του Νέου Υπερανθρώπου είναι στα στόματα όλου του κόσμου. 'Ο νεαρός Μάκ Ντάνυ κάθεται στο γραφείο του σπιτιού του και γράφει. 'Ο μικρός χαζός και λιχουδής άραπακός, ό Τζιμ Γκάφρος, στέκει πιο εκεί κοντά στο παράθυρο και

παρακολουθεί την κίνησι του δρόμου...

—Πήγαινε άπάνω στη διβλιοθήκη του πατέρα μου, Τζίμ, του λέει ο Μάκ. Σ' ένα ράφι, στο δεξιό τοίχο, υπάρχει ένα διβλίο με κόκκινο δέσιμο. Είναι επιστημονικό λεξικό. Πήγαινε να μου φέρης αυτό το διβλίο...

Ο Τζίμ ο Γκάφας φεύγει, αλλά, όταν ξαναγυρίζει ύστερα από πέντε λεπτά, είναι άγνωριστος! Ο Μάκ Ντάνυ που τον βλέπει γουρλώνει τα μάτια και χάνει τη φωνή του!

Ο Γκάφας φοράει μια μπλε φόρμα με κεντημένον έναν κερουνο στο στήθος και στους ώμους του κρέμεται μια κόκκινη μπέρετα με χρυσά κρόσια. Το κομύι του είναι πολύ πιό μεγάλο και πανίσχυροι μυώνες φουσκώνουν στους ώμους του, στα μπράτσα του, στα πόδια του. Ο νεαρός ρέπορτεο τον βλέπει και νομίζει πως όνειρεύεται.

—Τί είναι αυτά; ρωτάει έκπληκτος.

Ο Γκάφας ξύνει το κεφάλι του με άμνηνανία, γιατί φυσικά και ο ίδιος δε μπορεί να καταλάβη πως έτσι, στα καλά καθούμενα, έγινε... Ύπεράνθρωπος!

—Έπισηνα να βοώ το διβλίο, λέει, και καθώς έπισηνα είδα ένα μπουκάλι με ένα μπλε υγρό. Νόμιζα πως ήταν κανένα γλυκό σισόπι κι έβαλα λίγο στο στόμα μου...

Άλλά το έφτυσα άμέσως.

Ήταν άηδία... Όμως, ξαφνικά, βλέπω να γίνωμαι... Γεράκι! Τί φταίω λοιπόν εγώ, κύριε Μάκ; Δε φταίω ο φουκαράς που κατάντησα έτσι. Άλλά τώρα σκέπτομαι πως ο Θεός των νέγων με μετομόρφωσε σε Ύπεράνθρωπο για να σε βοηθήσω. Μην πής όχι, κύριε Μάκ, γιατί...σ' έφαγα!

Ο νεαρός ρέπορτεο δέν ξέρει πως πρέπει να πάη το ζήτημα. Στά σοβαρά ή στ' άστεία;

—Τώρα λοιπόν, πρέπει να φάς μια καρπαζιά για να συνέλθης, του λέει. Σου χρειάζεται!

Άλλά τούτη τη φορά ο Τζίμ Γκάφας δε σηκώνει κάτι τέτοια. Άρπάζει στά...χαλύβδινα δάγτυλά του το χέρι του Μάκ και το σφίγγει. Ο ρέπορτεο ξεφωνίζει από τον πόνο...

—Α! Όλα κι όλα!, λέει το άραπάκι. Τώρα που είμαι Ύπεράνθρωπος, κοιμένες οί καρπαζιές! Κάθησε στη θέση του ήσυχχα, πριν αρχίσω να δω... κερουνοβόλα!

Ο Μάκ Ντάνυ πέφτει στην πολυθρόνα του και ξεκαρδίζεται στα γέλια. Είναι τόσο κωμικά όλα αυτά! Ο Τζίμ Γκάφας... Ύπεράνθρωπος!

Δέν ξέρει όμως, όπως δέν ξέρει ούτε ο ίδιος ο Τζίμ, ότι ο Μαύρος Ύπεράνθρωπος πούκειται να παίξη έναν πολύ μεγάλο ρόλο στην έπόμενη περιπέτεια του Γερακιού...

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 5 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ/ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστεί-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Γερακίου», τὸ 6, ποὺ κυκλο-
φορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΑΚΙ

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας ἥρωας τοῦ Κακοῦ, ἓνας και-
νούργιος ἀντίπαλος τοῦ Γερακίου, ἡ

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ!

Καταπληκτικὰ πράγματα συμβαίνουν στὴ Νέα 'Υόρκη
καὶ ὁ Νέος 'Υπεράνθρωπος, μετὰ βοηθὸν τὸν Τζιμ Γκάφα,
ποὺ ἔχει γίνει κι' αὐτὸς 'Υπεράνθρωπος... κατὰ λάθος,
ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ
τὴν ἐπιδειξιότητά του γιὰ νὰ σώσῃ ἑκατομμύρια ἀθώους
ἀνθρώπους !

Τὸ Νέο 'Ενθύμιο

Ὅπως βλέπετε, πιστὴ στὶς ὑποσχέσεις της, ἡ διεύ-
θυνσις τοῦ «Γερακίου», σὰς προσέφερε ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ, μαζί με τὸ σημερινὸ τεύχος, μὲ ἀΝΑΓΛΥΦΗ,
ΤΡΙΔΙΑΣΤΑΤΗ προσωπογραφία τοῦ Νέου 'Υπερανθρώ-
που! Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἀπαιτητι-
κοὶ ἀναγνώστες μας ἔμειναν ἱκανοποιημένοι!

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η ! Μὴ χάσετε τὶς ταυτότητές σας!
Θὰ σὰς χρειαστοῦν πολὺ σὲ λίγο! Λεπτομέρειες θὰ μά-
θετε ὅταν τελειώσουν οἱ διαγωνισμοί!

ΜΕΡΙΚΑ ΛΕΠΤΑ ΠΙΟ ΕΠΕΙΤΑ

ΠΑΡ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΑ ΜΑΣ ΤΟ ΤΡΑΙ-
ΝΟ ΕΦΤΑΣΕ ΑΡΚΕΤΑ ΝΕ-
ΡΙΣ.
ΑΝΥΠΟΜΟΝΕ ΠΑΡΑ
ΠΟΛΥ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕ!

ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΙΚΥ! ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ!
ΑΠΗΓΑΓΑΝ ΤΗ ΜΙΤΖΙ!
ΕΦΥΓΑΝ ΑΠΟ ΚΕΙ!

ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΙΚΥ!
ΣΩΣΕ ΤΗ ΜΙΤΖΙ!

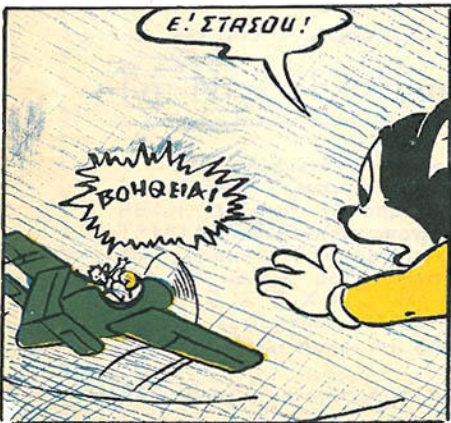

ΧΜ! ΙΣΧΗ ΔΕΡΟΠΛΑΝΟΥ
ΣΤΟ ΧΩΜΑ!

Ε! ΣΤΑΣΟΥ!

ΒΟΗΘΕΙΑ!

ΓΙΑΤΙ ΒΙΑΖΕ-
ΣΑΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ
ΡΙΛΕ;

